

MAJ – JUNIJ 2010
LETO 26, ŠT. 5-6

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

VODE POČITKA

... k vodam počitka me vodi. Mojo dušo poživlja ...

ISSN (tiskana izdaja): 1855-2854, ISSN (spletna izdaja): 1855-2862, UDK: 274(497.4)

KAKOR V NEBESIH TAKO NA ZEMLJI.

(Matejev evangelij 6,10)

»Kdor živi v pričakovanju, lahko pleše brez glasbe.«

George Herbert,
vališanski pesnik,
govornik in duhovnik

IZ UREDNIKOVE SKRINJE	3
EVANGELIJSKI NAMIG ECCLESIA SEMPER REFORMANDA	4
POGRNJENA MIZA KDO JE KOGA ZAPUSTIL: BOG ČLOVEKA ALI ČLOVEK BOGA (DR. DANIEL BRKIČ)	5
SKRITI ZAKLADI BLAGOR KROTKIM (DR. SELWYN HUGHES)	8
GOSPODOVA TOLAŽBA PROČ Z »RAD BI« ALI »RADA BI« (LUDWIG SCHNEIDER) SPOPADANJE S TESNOBO	10
PRAVE STEZE ODVISNOST OD TELEVIZIJE	12
OLJE MAZILJENJA PODUHOVLJENA SPOLNOST (GRANTLEY MORRIS) IZGUBLJENA LETA SPREMENITI V BLAGOSLOV	14
POŽIVITEV DUŠE DVANAJSTERI: SIMON KANANEJEC (MARCEL MANGO)	20
NA ZELENIH PAŠNIKIH UČENJE IZ PADCEV (MAG. GARY CARLSON)	22
BESEDE MODRIH NEIZPOLNJENE ŽELJE (MARCEL MANGO) KDO STOJI POLEG BOGA (LUDWIG SCHNEIDER)	25
GOSPOD JE MOJ PASTIR PRIPOVED ZA OTROKE: ZAKAJ LIPA CVETI ŠELE POLETI (MIRA GRAHEK)	27

PRIČUJOČA REVIJA
NADALJUJE KONTINUITETO
OZNANIL EVANGELIJSKE
CERKVE "DOBREGA
PASTIRJA" NOVO MESTO, KI
SO IZHAJALA OD LETA 1984.

V LETU 2008 SO SKUPAJ S
PRENOVLJENO PODOBO
DOBILA TUDI NOVO IME, IN
SICER **VODE POČITKA**.

Spoštovani!

Zadnjič sem imel priložnost videti razplet nekega zelo zanimivega filma. Nek zapornik je bil tik pred tem, da ga po 40 letih doživljenjske kazni izpustijo na pogojno prostost. Pred komisijo je moral opraviti zagovor in odgovoriti na vprašanje, ali mu je žal za v mladosti storjeni zločin ter ali se je spremenil. Zdi se mi pomembno, da napišem bistveno, kar je odgovoril. »Vas zanima, ali mi je žal? Sicer mi je vseeno, kako vi gledate name, ali sem družbeno sprejemljiv ali ne. Naj pa povem, da ne mine dan, ko ne čutim obžalovanja. Gledam nazaj, kakšen sem bil, mlad neumen mladenič, ki je storil strašen zločin. Rad bi govoril z njim, želim si, da bi takrat tistega mladeniča – sebe – prijel v roke in mu v glavo vbil malo pameti. Vendar ne morem. Ne mine dan, ko ne razmišljam o tem.«

Zapornik je bil izpuščen iz kaznilnice in postal pri približno 60 letih svoboden. Najel je nizkocenovno stanovanje in si našel delo v trgovini. Z veliko muke se je navajal na vsakdanjik, bilo mu je npr. tuje, da za odhod na WC ni rabil prositi za dovoljenje nadrejenega. Popoldne se je na videz spokojno sprehajal po mestu in prestrašen opazoval svet, ki ga ni videl 40 let. V njem pa se je odvijala drama, vedno bolj in bolj si je želel nazaj v kaznilnico, kjer se je počutil domače. Tam je imel svoje edine prijatelje, tam je imel utečen ustaljen urnik, tam se je počutil varno in kakorkoli grozno se sliši – prav tam v kaznilnici, v zaporu so bili ljudje, ki so mu najbolj predstavljali bližnje: grobi pazniki, sokaznjenci, sovražniki, surovi nadzornik, osebje. Na prostosti ni imel nikogar. Bil je ne le osamljen, tudi neopažen, za nikogar pomemben. In v tem globokem krutem notranjem občutju izgubljenosti si je tako močno zaželel iti nazaj v kaznilnico, da je že razmišljal o tem, kakšen zločin naj naredi, da ga bodo spet zaprli.

Vendar pred tem, da se na tak dramatičen način vrne nazaj za zapahe, ga je vezala še ena obljuba. Svojemu najboljšemu prijatelju, sokaznjencu, ki je iz kaznilnice odšel malo pred njim, je nekaj prisegel. Obljubil je, da bo

poiskal določen kraj na bližnjem podeželju, kjer naj bi našel črn kamen in izpod njega v škatli dar, ki mu ga je želel podariti ta njegov prijatelj. Odšel je na pot in našel tisto drevo, tisti črni kamen, tisto škatlo in v njej ... pismo. Prijatelj, ki je malo pred njim odšel iz kaznilnice, mu je namreč v dar hotel podariti nekaj besed. Na kratko: »Če to bereš, si zunaj. Če si prišel tako daleč, boš morda šel še malo dlje. Saj veš, kje me najdeš. Par pridnih rok bi potreboval pri svojem delu na obali. Čakal te bom. Zapomni si, upanje je dobra stvar, mogoče najboljša. Upam, da te bo to pismo našlo, in da si dobro. Tvoj prijatelj.«

Ko je to prebral, se je moral odločiti, ali iti nazaj, kamor si je tako želel, preko zločina v kaznilnico, ali poiskati prijatelja, ki ga je vabil k sebi in mu ponujal delo pomočnika pri delu z ladjami? Ali iti nazaj iz svobode v kaznilnico, kjer se je v sebi sicer počutil svobodnega, čeprav zaprt, ali iti naprej in vztrajati v svobodi, kljub temu, da se je v sebi počutil izoliranega kakor v tujem svetu?

Odločil se je za drugo. Odšel je na dolgo pot, da najde prijatelja in ostane pri njem, kjer mu bo pomagal pri njegovih projektih. Kaj ga je motiviralo za dolgo pot, kaj ga je navdihovalo, da je vztrajal v svobodi, kaj mu je vlivalo upanja, da se ni odločil za zločin in za njegovemu srcu tako domač zapor? V zadnjem filmskem prizoru je postalo jasno: srečanje s prijateljem je pokazalo, kaj mu je dajalo moč in vzbudilo v njem trdno voljo, njun objem je razložil, kje je našel dovolj poguma, da se je odločil upati, vztrajati v svobodi, ostati zvest; v njunem prijateljstvu se je videlo, zakaj se je odločil živeti naprej. Upanje? So stvari, ki veliko obljublajo, vendar jemljejo voljo in vedno znova pustijo človeka v negotovosti, razočaranju. So poskusi, ki včasih uspejo, včasih pa ne. So odločitve, ki zelo olajšajo situacijo, a obenem ohromijo notranjost, vendar so tudi odločitve, ki nič ne olajšajo in samo sprejmejo kruto realnost, vendar na koncu naredijo življenje lepo. Upanje? Da, upanje.

Peter Golob

Peter Golob,
študent magistrskega
programa Zakonske in
družinske terapije
Teološke fakultete v
Ljubljani in urednik
revije Vode počitka

Ecclesia Semper Reformanda

dr. Daniel Brkič,
evangelijski duhovnik iz
Novega mesta,
superintendent
Evangelijske binkoštno
Cerkve v Sloveniji in
profesor na
protestantski Teološki
fakulteti v Zagrebu

Živimo v svetu interaktivne zabave. V ta nevarni svet popularnih video igrice so vključeni predvsem naši otroci. Nimam nič proti napredni tehnologiji, vendar takšne igrice nimajo nobenih moralnih meja, niti niso naravnane k vrednotam in h krepostim.

Ponavljam: Tak računalniški svet ne postavlja nobenih meja igralcu teh igrice. Igralec lahko ukrade avto ali pa ugrabi človeka za preprodajo organov. Lahko oropa banko, do smrti povozí pešca, organizira teroristični napad, strelja na ljudi, se zabava s prostitutko, se sadistično izživlja in trpinči otroka. Lahko poustvarja Božje stvarstvo in spreminja naravne zakonitosti in je soudeleženec največjih grozot ... Popisu ni konca, igralec pa je za vse to nagradjen s čim višjim številom doseženih točk. Bolj ko je negativno domiseln, večji frajer je in za bolj uspešnega, uglednega, priznanega in spoštovanega velja.

Igralec se lahko prepusti svoji domišljiji in počne, karkoli si zaželi, vključujoč zlobo in zločin, a se pri tem niti ne zaveda, da se vse to akumulira v njegovem nezavednem svetu. Ni čudno, da se potem več v realnem svetu ne znajde, kajti postaja jetnik zapora brez zidov. Tak prikriti zapor pa je običajno hujši od pravega.

Nekateri gredo tako daleč, da v virtualnem svetu celo sklenejo zakonsko zvezo z navidezno osebo iz računalnika. Z njo se pogovarjajo, jedo in pijejo, gredo na dopust, spijo in vodijo spolno življenje, hlastajo po imetju, uživajo, delijo dediščino ...

Samo v ZDA po zadnjih podatkih letno porabijo 7300 milijonov dolarjev za takšne video igrice. To je začetek nove kulture življenja našega tisočletja. Malokoga še zanimajo humanost, vrednote, morala, poštenost, dobrotá, milost, odpuščanje, pravičnost, sožitje, medčloveški odnosi ... Malokoga še zanima Jezus iz Nazareta in njegov nauk.

Glede na vse to živi današnja Cerkev v povsem spremenjenem času, zato njeno oznanilo ni več slišno. Cerkev je bila v svoji zgodovini vedno pred novimi izzivi, vendar pred tako velikim izzivom ni bila še nikoli. Če se hočemo približati današnjemu človeku, so za Cerkev nujne hitre in drastične spremembe. Takšne, da jih marsikdo ne bo odobral niti prenesel. Vendar, če hoče Cerkev ostati zvesta svojemu poslanstvu, mora vedno na nov način oznanjati staro resnico. Kajti na tem svetu ni nič tako stalno, kot so neprestane spremembe. (Heraklit)

Cerkev, zaverovana sama vase, bo postala muzejska Cerkev, ki več ne služi svojemu namenu. Postala bo fosil. Jezus je bil največji revolucionar in radikalec, kar jih je kdaj živelo. Prav tako apostoli. Rušili so vso utečenost judovske Davidove zvezde in poganškega rimskega orla. Tudi zdaj gre za obstoj ali neobstoj, za življenje ali smrt. Tisti, ki se zavedajo tega odločilnega časa, vedo, da ni več niti trenutka časa za odlašanje. Namreč, če Cerkev ne rešuje sveta, potem je treba začeti urgentno reševati Cerkev. Postanimo sprememba, kajti Cerkev je treba nenehno reformirati – Ecclesia Semper Reformanda.

Dr. Daniel Brkič

Homilija

Kdo je koga zapustil: Bog človeka ali človek Boga?

(Dr. Daniel Brkič)

Saj jim je to, kar je mogoče spoznati o Bogu, očitno: sam Bog jim je namreč to razodel. Kajti od stvarjenja sveta naprej je mogoče to, kar je v njem nevidno, z umom zreti po ustvarjenih bitjih: njegovo večno mogočnost in božanskost. Zato so ti ljudje neopravičljivi. Čeprav so namreč Boga spoznali, ga niso kot Boga slavili ali se mu zahvaljevali, marveč so postali v svojih mislih prazni in nespametno srce jim je otemnelo. Domišljali so si, da so modri, pa so ponoreli in veličastvo neminljivega Boga zamenjali z upodobitvami minljivega človeka ... Častili in oboževali so stvarstvo namesto Stvarnika, ki je slavljen na veke, amen. (Rim 1,19-25)

Znani ameriški pisateljici Janet Taylor Caldwell je dal povod za pisanje njenih knjig članek mlade Moskovčanke Svjetlane, ki je v časopisu Pravda napisala: »Mislim, da je svet s strani Boga noro zamišljen, ker moramo na koncu itak vsi umreti. Znanstveniki bi morali Boga prekašati in izumiti tableto nesmrtnosti, da ne bi živeli v prazno.« Te besede so izpoved popolnega brezupa sodobnega apatičnega človeka. Kdor nima vere v Boga, doživlja svet kot največji obup. Naši kriki, ki trdijo, da je Bog mrtev, pa so kot kvakanje lačnih krokarjev na golih zimskih vejah.

Kristjani smo globoko v sebi prepričani, da je takšna tableta nesmrtnosti že izumljena in da nam je podarjena po Božji milosti. Kdorkoli iztegne svojo roko v veri v Boga, jo lahko brezplačno sprejme. Božje zdravilo zoper smrt in obup je Jezus Kristus.

Prepričani smo, da smo v svoji **bistri norosti** naredili najsrečnejši svet vseh svetov, a kaj, ko pa smo sami ostali pri tem nesrečni, nepotešeni in polni strahov. Navkljub naši inteligenci čutimo težko breme pomanjkljivosti, polno protislovij. Z ničimer nismo kot civilizirani dvonožci dokazali svoje »božanstvenosti«, čeprav smo v ta izum verjeli kot junaki vesolja. S tehnologijo genetike in robotike smo vnesli v vesolje nevarnosti, ki so bolj strahovite kot jedrsko, kemično in

biološko orožje. **Človek je sposoben Zemljo toliko ogroziti, kot bi jo premaknil z njenega magnetnega polja.**

Nič ni narobe, če v laboratorijih razvijamo in ustvarjamo nove dosežke, saj znanost veri ne nasprotuje, ampak jo dokazuje. Tomaž Akvinski je zapisal, da sta vera in razum (fides et ratio) v skladu, kajti oba prihajata od Boga, zato ne moreta biti v nasprotju, le da se filozofija in znanost naslanjata na moč razuma, vera in teologija pa se naslanjata na Božje razodetje. Odgovor je preprost: Vsi bi radi z razumom došli tisto, kar je nedojemljivo (ni pa nerazumljivo!) – Rationabiliter comprehendit incomprehensibile esse. Sveto pismo v prvi vrsti ni znanstvena knjiga, ampak je knjiga Božjega razodetja, zato nam razkriva pot za odrešenje človeka.

Narobe je, da se gremo prokreacijo stvarstva in s tem stopamo na prepovedano mesto, ki pripada Bogu. Vse raziskave, od vesoljskih, pa do vrtanja v globino zemlje, kažejo na človekovo iskanje smisla. Nedolgo so znanstveniki Münchenske univerze iz kosti neandertalca ekstrahirali dedno zasnovo in podrli znanstvene rekorde o nastanku življenja. Möbiusov trak, ki je zgled neorientabilne ploskve, nanotehnologija in teorija superstrun (strings) dokazujejo, da se sodobna znanost skorajda vsak dan sooča z novimi skrivnostnimi odkritji. Z vsemi temi odkritji ni nič narobe in niso grešna, zelo narobe pa je, da človek ob vsem tem pozablja na Boga. **Na koncu koncev človek lahko uredi svet tudi brez Boga, toda tak svet je vedno tudi proti človeku!** Čas je, da mislimo na Boga. Dovolj časa smo se ukvarjali samo s človekom. Kajti kjer ni Boga, tam ni niti človeka.

Človek je radovedno bitje. Zanima ga preteklost in prihodnost. Zato so septembra, leta 2008, v centru za jedrske raziskave v Švici izvedli enega večjih znanstvenih dosežkov v zgodovini človeštva s pomočjo pospeševalnika delcev v hadronskem trkalniku, da bi ugotovili nastanek (anti)materije, s tem pa tudi vesolja. Z vsem tem pa se človeštvo, ki bo v znanju vedno omejeno, le približno približuje reševanju neskončnih zagonek. In znova smo na začetku, ki pravi: **»V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo ...«** (1 Mz 1,1) Človeštvo se toliko trudi, da bi prišlo vsaj do delnih odgovorov, Stvarnik pa je samo izgovoril besedo: **»Bodi!«** In zgodilo se je.

Johannesa Keplerja so pred štirimi stoletji mučila ista vprašanja. Kepler si je belil glavo le z našim osončjem, današnji fiziki pa si jo belijo z zgradbo celotnega dojemljivega vesolja, a tu matematika odpove. Niti gromozanska številka »googol« (10 na stoto potenco ali enojka, ki ji sledi 100 ničel), po kateri je dobil ime tudi spletni iskalnik Google, nima odgovora na vprašanja: **Kaj je smisel življenja in kje v vesolju najti polnost življenja?**

Nedolgo sem prebral izjavo vrhunskega znanstvenika Martina Reeseja, ki je na znanstveni konferenci v Stanfordu izjavil, da je za svojo teorijo pripravljen staviti življenje svojega psa. Nasprotno temu, pa so prepričani kristjani pripravljeni za svojo vero v živega Boga dati svoje življenje, četudi z mučeniško smrtjo.

Najbolj osupljiva novica pa je, da je za odrešenje neznanega človečka sam Bog pripravljen na lastno darovanje. **Dokončno je s svojim križem spregovoril celotnemu multiverzumu vesoljstva, da tako ljubi ta svet, človekov svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se nihče ne pogubi, ampak da ima vsak, ki veruje vanj, večno življenje.** Kakšen evangelij! Kako prijetna novica je to. Kako čudovita drama odrešenja v vesolju.

Hitre sonde, ki letijo z ionskim pogonom, že burijo domišljijo in v vesolju na vso moč iščejo življenje. Iščemo življenje, a življenje je prišlo med nas. **K nam je sestopilo večno življenje, kajti kdor ima Sina Jezusa, ima tudi večno življenje.** Kaj pa smo naredili z visoko biotehnologijo mi, ljudje? Tuzemskemu človeku smo iztrgali srce in uničili njegovo dostojanstvo.

Ali smo kristjani v času razvrednotenja vrednot samo še naivni tepčki? Sodobna družbena praksa ima namreč skupni imenovalec - materializem in hedonizem, sebično grabežljivost in uživaštvo. Ali se ne bi raje odgovorno in z vso resnostjo vprašali: »Kaj, če se bomo, namesto v črni luknji vesolja, morda že prej izgubili v luknji lastnega samouničenja in cinizma?« Kajti civilizacija, ki gradi napredek brez vere v Boga, je obsojena na propad. **Albert Einstein je zapisal, da bo civilizacija, ki ne računa na Boga, končala na stopnji barbarstva.** Zato sprašujem: »Kain, kje je tvoj brat Abel?«

Človekov egoistični svet brez Boga rojeva zavist, krivice, prepire, vojne in umore. Ustvarja nasprotnike, ne pa bratov. Ustvarja tekmovalnost, ne pa vzajemnosti. Astronom Flammarion je zato zapisal: »Hej, vi, bučni slavoljubniki, ki ste po nekem slučaju kot prazne buče izplavali na površino in se danes šopirate, jutri pa boste že pozabljeni, medtem pa se še prepirate, kdo izmed vas bo obesil nase več pisanih odlikovanj in titul in se nališpani razkazujete kot klovni na paradi, povejte nam rešitev, če jo znate ...«

Danes je v Evropi težko biti resnični kristjan, čeprav se večina Evropejcev deklarira za kristjane. **V resni nevarnosti je človekova duhovna eksistenca, kajti tam, kjer Bog ni na pravem mestu, so vse stvari na napačnem mestu.** Problem sploh ni v iznajdbi atoma, ampak problem tiči v človekovem srcu. **Tudi če človek živi, je tragedija v tem, da ne ve, zakaj živi in kako naj živi.** Sprašujem pa: Zakaj bi bili »nekaj«, ko pa smo lahko »nekdo«? Zakaj bi bili degradirani na instinktivni »jaz«, ko pa smo ustvarjeni za več? Da pa postanemo »nekdo«, pa je potrebno rojstvo iz Boga, kot je Jezus poučil Nikodema. (Jn 3,3)

Naš apetit po veličini in nesmrtnosti dokazuje, da smo bili ustvarjeni za več kot si mislimo. Avguštín je po dolgem blodenju in iskanju smisla v Izpovedih zapisal: **»V čem je prava sreča? Veseliti se v tebi, Gospod, za te in zaradi tebe!« In še: »Naše srce je nemirno, dokler se ne spočije v tebi, Gospod!«**

Človek, ki je amputiran od Boga, le še životari. Danes žanjemo praktične posledice mnogih ideologij, ki so človeka dehumanizirale, ker niso upoštevale Božjega načela – Homo mensura – človek je edino merilo. Če izpustim dolgo zgodovino filozofije življenja brez Boga, naj omenim vsaj Fridericha Nietzscheja, ki je umrl

na pragu prejšnjega stoletja, z znano parolo: »Človeštvo, moji bratje, oznanjam vam veselo novico, Bog je umrl!« Zato Erich Fromm, psihoanalitik, parafrazira Nietzscheja, ko pravi: »**Ni umrl Bog, ampak umrl je človek!**« Nekje sem prebral, da je nek grafit sporočal še zanimivejše sporočilo. Pisalo je: »Bog je mrtev!« (podpisani Nietzsche) In: »Nietzsche je mrtev!« (podpisani Bog)

Ideje Ludwiga Feuerbacha, Sigmunda Freuda, Karla Marxa ... so se izkazale za pomanjkljive, saj vera v Boga ni človekova projekcija po zunajzemeljski sreči, ni opij kot pomirjevalo za uspavanje, ni iluzija, ni splet nekih sociološko-psiholoških vzrokov, kajti Bog je večji od vsega tega. (Deus semper maior) Nikolaj Kuzanski pravi, da lahko o Bogu govorimo le z »učeno nevednostjo«. Glede na to je imel še kako prav Tertulijan, ko je zapisal: »Preprosto Božje razodetje iz Jeruzalema je nad človeško filozofijo Aten, Cerkev pa je nad akademijo«.

Kdo je torej koga zapustil: Bog človeka ali človek Boga?

- Če otroci doživljajo *grajanje*, se naučijo *obsojati*.
- Če otroci doživljajo *sovažnost*, se naučijo *nasilnosti*.
- Če otroci doživljajo *strah*, se naučijo biti *zaskrbljeni*.
- Če otroci doživljajo *pomilovanje*, se naučijo *smiliti sami sebi*.
- Če otroci doživljajo *zasmehovanje*, postanejo *zaprti vase*.
- Če otroci doživljajo *ljubosumje*, se naučijo *zavisti*.
- Če otroci doživljajo *sramoto*, se naučijo *prevzemati krivdo*.
- Če otroci doživljajo *spodbudo*, se naučijo *samozavesti*.
- Če otroci doživljajo *strpnost*, se naučijo *potrpežljivosti*.
- Če otroci doživljajo *pohvalo*, se naučijo *ceniti sebe in druge*.
- Če otroci doživljajo *sprejemanje*, se naučijo *ljubiti*.
- Če otroci doživljajo *odobravanje*, se naučijo *imeti radi sebe*.
- Če otroci doživljajo *priznanje*, se naučijo *zastavljati cilje*.
- Če otroci živijo tako, da *delijo z drugimi*, se naučijo *velikodušnosti*.
- Če otroci doživljajo *iskrenost*, se naučijo *resnicoljubnosti*.
- Če otroci doživljajo *poštenost*, se naučijo biti *pravični*.
- Če otroci doživljajo *prijaznost in pozornost*, se naučijo *spoštovanja*.
- Če se otroci počutijo *varne*, se naučijo *zapatiti vase* in v ljudi okrog sebe.
- Če otroci doživljajo *prijateljstvo*, se naučijo, da je svet *prijeten kraj za življenje*.

(avtor neznan)

Psihologija in svetopisemski blagri - 3

Blagor krotkim

(dr. Selwyn Hughes)

dr. Selwyn Hughes
(1928 - 2006),
vališanski krščanski
duhovnik in pisec,
avtor svetovno znanih
dnevnik duhovnih misli
»Every day with Jesus«
ter ustanovitelj
krščanske organizacije
»Christian World
Relief«

*Blagor krotkim, kajti deželo bodo
podedovali. (Mt 5,5)*

Kako smo se v 21. stoletju oddaljili od besede »krotek«! O njej razmišljamo predvsem z negativnim predznakom, kar je v popolnem nasprotju s tem, kar je imel v mislih Jezus, ko je izrekel ta blagor. Eden izmed prevodov se glasi: »Blaženi so krotki, tj. blagi, potrpežljivi, strpni itd., kajti deželo bodo podedovali.«

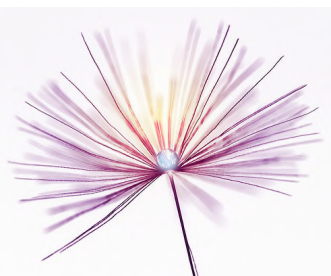
Sorodne besede za krotkost so ponižnost, popustljivost in podrejenost. Ali to pomeni, da Jezus od Božjih otrok pričakuje, da so kot marionete, ki se plazijo pred svojim gospodarjem? Da so brez hrbtenice, ljudje brez značaja in samozaupanja, s katerimi se lahko manipulira? Ne! Nikakor ne! Oseba, ki je v svetopisemskem smislu krotka, ni neodločna in nesamostojna, ampak zanesljiva in stabilna. Pomen besede »krotkost« temelji v ponižnosti, popustljivosti in podrejenosti – v odlikah, brez katerih krščansko življenje ne more napredovati. Primer: Kaj se zgodi z znanstvenikom, ki se loti odkrivanja veselja na ošaben, borben in vseveden način? Odkril ne bo prav nič. In kaj se zgodi z znanstvenikom, ki raziskuje veselje s krotkostjo? Ta odkriva največje skrivnosti. Pravzaprav se mu odkrivajo same od sebe. Tako tudi kristjan, ki gleda na življenje s stališča krotkosti, odkriva resničen pomen svojega obstoja in Božji namen v vsakem dejanju, ki se ga loti.

Dejstvo je, da odlika krotkosti (tudi ponižnosti ali blagosti), ni proizvod naravnih značajske vsebin, temveč izvira

iz življenja s Kristusom. To velja za vse duhovne odlike, naštete v blagrih; to so duhovne in ne naravne odlike. To resnico moramo imeti v mislih, kajti veliko je ljudi, ki trdijo, da so kristjani, hkrati pa pravijo: »Po naravi sem agresiven, zato ne morem biti krotek.« Vsak kristjan, ne glede na značaj, mora biti krotek. Krotkost preprosto ni predmet naravnega ustroja in podedovanih genov, temveč karakteristika, ki jo ustvarja Božji Duh. Če pomislimo na burno naravo človeka, kakršna je bila od kralja Davida, lahko opazimo tudi njegovo iskreno krotkost. Ali apostol Pavel, učen, posvečen in nadnaravno nadarjen človek, pa vendar tako ponižen in blag, tj. krotek. Kako so ti sicer agresivni ljudje postali krotki? Zahvaljujoč svoji naravni nagnjenosti h krotkosti? Ne! Zato, ker je v njih prebival Kristusov Duh. Krotkost ni stvar genov, temveč Božje milosti. Če živim v skladu z Božjo besedo, se tudi ustrezno spreminjam.

In kaj krotkost ni? Najprej to ni lenoba. So ljudje, ki z gledajo, kot da so krotki, pa so samo leni. Poudarjam, krotkost ni površna drža, takšna, kot jo vidimo pri ljudeh, ki življenje sprejemajo brez navdiha. Kot drugo, krotkost ni lastnost prijetnega. Naravna prijetnost je biološka kvaliteta, ki jo najdemo tudi pri živalih. Pes je lahko prijetnejši od drugega psa, maček prijetnejši od mačka. In tretjič, krotkost ni pasivnost. Pogosto srečujemo ljudi, za katere mislimo, da so krotki, v resnici pa se s pasivnostjo le izogibajo nesoglasja. To je določen vidik pasivnosti, ki ne prispeva k dobremu duhovnemu in duševnemu zdravju. Ljudje, ki jih Bog v teku tisočletij uporablja, so popustljivi, niso pa mehkužni; so blagi, niso pa slabiči; so resnično krotki in zato resnično močni.

Kaj je Jezus pravzaprav mislil, ko je rekel,

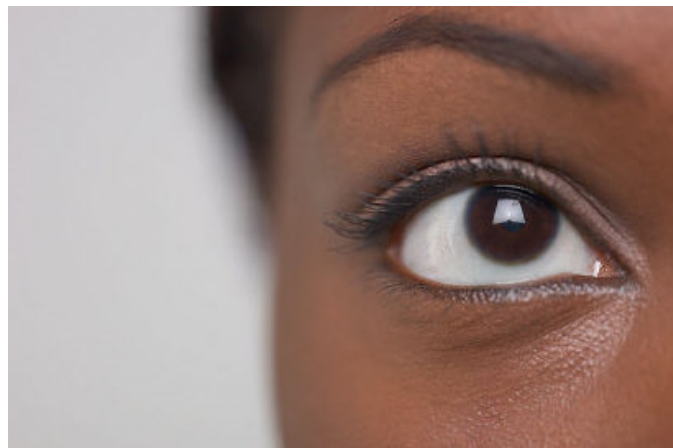
»Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali?« Način, kako Jezus govori o krotkosti, jasno pove, da gre za držo srca in razuma, držo, ki je prosta osebnih egoističnih želja. Takšna drža brez rezerve sprejema Božjo voljo. Sam bi vrstico prevedel takole: »Čestitam njim, ki nimajo potrebe vztrajati pri svojem, oni bodo podedovali zemljo.«

Krotki so tako gotovi v svoj izvor in v svoj cilj, da si smejo dovoliti biti blagi in nezahtevni. Drugi morajo biti agresivni, kajti ne vedo niti, kaj želijo, zato hočejo vzeti, upleniti v upanju, da na koncu vendarle pridejo do uresničitve svojih želja. Krotki so gotovi zato, ker popolnoma zaupajo v Boga in mirno sprejmejo njegove odločitve. Strinjam se, da je to diametralno nasprotno mišljenju tega sveta. Svet misli, da je ključ do uspeha agresivnost, moč ipd. Posvetni človek pravi, da kolikor bolj se izpostavljaš in potrjuješ, toliko več dobiš. Vendar takšni ljudje ne podedujejo zemlje! Vse, kar dobijo, je ilovica.

Krotkost je v bistvu pravi pogled nase, medtem ko upoštevaš drugega. Če je to tako, potem krotkost vključuje dvoje: prvič, naše stališče do nas samih, in drugič, naš odnos do drugih. Oseba s krotkim značajem je toliko samozavestna, da nima sebičnih zahtev. Svojih pravic ne dojema kot dosežek, ki se ga mora krčevito oklepiti, ampak se, v skladu s Pismom, podreja Jezusovemu Duhu: »Čeprav je bil namreč v podobi Boga, se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem. Po zunanosti je bil kakor človek.« (Flp 2,6-7). To pa je cilj, h kateremu naj stremimo; tja nas lahko pripelje krotkost.

Zakaj se krotek kristjan ne bo pretirano branil, ko bo napaden? Ker se zaveda, da nima nekih pravic, ki bi jih bilo treba braniti. Ve, da ni nič v njegovi lasti, zato z veseljem vse izroča v Božje roke. Če se zgodi, da po krivici trpi, se lahko spomni Gospodovih besed: »Ne maščujte se na svojo roko, ljubi, ampak dajte prostor Božji jezi, saj je pisano: Moje je maščevanje, jaz bom povrnil, pravi Gospod.« (Rim 12,19).

Kakšna je povezava med Jezusovimi besedami »Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali« in dobrim duševnim zdravjem? Duševno zdravje je več kot zgolj

medicinski izraz, saj pokriva vse plati človekove vsakdanjosti. Izraža se v dinamiki medosebnih odnosov in prilagajanju, v reakciji na razočaranje, sovražnost, skrbi itn.

Jezusova trditev »blagor krotkim« prispeva k dobremu duševnemu zdravju zato, ker nas osvobaja zahtev in stališč, kot so: 'To mora biti po moje!', 'Ne brez mojega pristanka!', 'Upoštevajte moje pravice!' ipd. Eden od največjih vzrokov čustvenega neravnovesja je prav osebno stališče glede nenehnih zahtev in skrbi, v smislu ali bodo ali ne bodo izpolnjene. Zato ni prav nič čudno, če Kristus čestita krotkim, kajne?

Kaj je imel Jezus v mislih, ko je rekel: »kajti deželo bodo podedovali?« Mislim, da to pomeni: »Ko zavzamemo stališče krotkosti, je vse vesolje na naši strani«. Vesolje je ustvarjeno po Kristusovem vzorcu: »Kajti v njem je bilo ustvarjeno vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji, vidne in nevidne stvari, tako prestoli kakor gospostva, tako vladarstva kakor oblasti. Vse je bilo ustvarjeno po njem in zanj.« (Kol 1,16).

Človeštvo danes išče način, kako živeti. V svojem iskanju ljudje odkrivajo, da so stvari, ki jih »vesolje« podpira, in stvari, ki jih »vesolje« ne podpira. Krotki pa so se uskladili z realnostjo, ker so spoznali, da se realnosti ne da prilagajati sebičnim potrebam. Človek pač nima zadnje besede, temveč ima zadnjo besedo »vesolje«. Kristjan pa, ki sprejme stališče svojega Učitelja, opaža, da ga celo vesolje podpira v njegovih dejanjih.

Prevod in priprava: Marta Stupar

Interpretacija evangelija

Proč z »RAD BI« ali »RADA BI«

(Ludwig Schneider)

Bog molitev usliši, čeprav govorna oblika naše molitve ni vedno pravilna, kajti Bog sliši vzdihovanje svojega ljudstva (Apd 7,34) in njegov duh prihaja na pomoč naši šibkosti, kadar ne vemo, kaj naj molimo (Rim 8,26). Naj ne blebetamo pri molitvi kakor pogani, nas Jezus svari v svoji pridigi na gori (Matej 6), kar pa spet ne pomeni, da Bog usliši le tiste molitve, ki so izgovorjene v Cerкви. V naših molitvah se moramo zavedati besede za besedo, kaj molimo. Ponavljam: ne gre za govorno popolnost, ampak da v naših molitvah jasno izrazimo svojo vero, kajti v skladu z 11. poglavjem pisma Hebrejcem je vera gotovost v to, česar ne vidimo z očmi, torej izraz dejanja, da sem v veri aktiven.

Ena najpogostejših besed v naših molitvah je »Rad bi.« »Rad bi sledil Gospodu ...«, »Rad bi služil Bogu...«, »Rad bi prenehal kaditi ...« itn. Nasprotno pa zveni povsem drugače: »Sledim ti!«, »Služim ti!«, »Ne kadim več!« To ne izraža le željo, ampak dejanje.

Ko so Izraelci na svoji poti v obljubljeni deželo stali pred deročo reko Jordan, duhovniki, ki so nosili skrinjo zaveze, niso rekli: »Radi bi šli čez Jordan«. Ne, vstopili so v še tekoči Jordan. Šele potem se je Jordan razdelil, tako da so šli ljudje preko, ne da bi si zmočili noge. Če bi

ostalo pri »rad bi«, še danes ne bi bili v obljubljeni deželi.

Ker Bog v nas udejanja hotenje in delovanje (Fil 2,13), v nas najprej aktivira željo »Rad bi ti služil!«, kar postane potem dejavno »Služim ti!«. Mnogi nikoli ne izidejo iz tako priljubljene »Rad bi!«, ker mislijo, da je z »Rad bi« že vse narejeno. Vendar tu se šele začne! Če želi nekdo odpotovati, gre najprej na postajo. Na peronu se še vedno nahaja v fazi »Rad bi odpotoval.« Šele ko sedi v vozečem se vlaku, lahko po pravici reče »Potujem«, kajti izraz »rad bi« izraža le našo željo, ki pa se še ni zgodila.

Moramo se zavedati, da besede v našem življenju lahko vplivajo dobro ali slabo. Če človek vedno in kar naprej moli »rad bi, rad bi«, s tem še nič ni storjeno. To celo hromi proces, da bi od Boga dana želja prišla k dejanju. Z našim »Rad bi« smo šele na peronu, ne sedimo pa v vlaku, ki pelje k našemu cilju. Molitveni obrazec »Rad bi« nas omamlja s prepričanjem, da že nekaj delamo. Ne, dejavni v veri smo šele tedaj, ko smo izvrševalci vere. Dokler smo samo »rad bi nekaj bil«, varamo sami sebe, kar nas svari tudi Jakob (1,22). Zato naj ohromitveni »Rad bi« čim prej spremenimo v dejanja. Nič več: »Rad bi!«, ampak »Bogu služim z vsem srcem, vso dušo in z vsemi svojimi močmi! Javno priznavam svojo vero!« Šele takrat lahko rečemo amen, kar v prevodu pomeni: Tako je!

Prevod: Vida Derganc

Vir: Mitternachtsruf 05/2010

Sodobni izzivi krščanstva

Spopadanje s tesnobo

Odziv na stres

Spopadanje s tesnobo se začne z razumevanjem odziva telesa na stres. Telo gre skozi tri faze stresa. Te faze so: *BOJ ALI BEG*: V tej fazi telo zaznava, da mu grozi nevarnost. Val energije prevzema telo, ki omogoča osebi, da se otrese nevarnosti ali pa zbeži od nje v trenutku.

UPOR: Ta faza se zgodi, ko nevarnost ostaja zunaj faze boja ali bega. Telo izloča več hormonov, da se le-to med dolgotrajnim stresom sprosti.

IZČRANOST: Če telo uspešno konča prvi dve fazi, bo vstopilo v tretjo fazo, ki je izčrpanost. To je čas, ko se utrujeno telo lahko obnovi in napolni.

Kdaj stres postane problem?

Obvladovanje tesnobe je v našem modernem hitrem tempu sveta nujno potrebna veščina. Zapolnjeni urniki, intenzivni prometni zastoji, problemi z denarjem in težave z odnosi vodijo veliko ljudi v kronični stres.

Stres postane problem, če oseba ostane v občutku dolgotrajne nevarnosti. Med fazo boja ali bega in faze upora telo proizvaja veliko koristnih hormonov. Vendar pa lahko pretirane količine teh istih snovi povzročajo škodljive učinke na telo. Na primer, adrenalin pomaga pri proizvodnji energije v stresnih obdobjih. Dolgotrajna uporaba adrenalina v telesu pa vodi k oslavitvi srca. Kortizol in vazopresin, ki se sproščata v telesu med fazo upora, dvigneta krvni tlak in raven sladkorja v krvi ter lahko zožata stene arterij s povečanjem krvnih ploščic.

Med podaljšanim stresom ima telo le redko čas, da se napolni. Ostane v krogu boja, bega in upora, z malo ali nič časa za počitek. To vpliva na telesni cikel spanja, ki samo povečuje utrujenost in zmanjšuje popolno obnovitev.

Simptomi

Spopadanje s tesnobo se začne z razumevanjem simptomov preseženega stresa. Ti simptomi vključujejo: utrujenost, motnje spanja, napetost, glavobole, nenehne skrbi, temne kolobarje pod očmi, motnje prebave, znižanje delovanja imunskega sistema, razdražljivost ali jezni izbruhi, pomanjkanje koncentracije in tako naprej.

Če menite, da se srečujete s simptomi tesnobe se posvetujte s svojim zdravnikom, ki lahko diagnosticira tesnobo z oceno vaše zdravstvene in osebne zgodovine. Tesnobo je lažje premagovati s pomočjo drugih.

Koraki za brezskrbno življenje

Spopadanje s tesnobo pomeni, da se oseba dejavno vključi v pozitivne spremembe. Obstajajo koraki, s katerimi si oseba lahko pomaga priti do občutkov varnosti v zaskrbljujočem svetu.

Za pomoč pri obvladovanju stresa in tesnobe si lahko pomagate z naslednjimi koraki:

- **Smejte se:** Ne vzemite svojega življenje tako resno. Smisel za humor pomaga odpraviti skrbi tako, da zamoti um. Smeh lahko tudi proizvaja endorfine, ki lajšajo bolečino in ponujajo občutek sproščenosti in radosti. Povejte kakšno šalo, glejte komedije in smejte se, ko vas doleti nesreča. Z nasmehom na obrazu se boste bolje počutili.

- **Načrtujte:** Skrb ne reši ničesar. Ne more spremeniti situacije ali izida. Edini način, da spremenite situacijo, je z dejanji. Namesto skrbi usmerite vso energijo v delovanje v smeri sprememb. Vas skrbi denar? Ustvarjajte in načrtujte proračun ali pa si poiščite strokovnega finančnega svetovalca. Produktivnost ustvari ozračje pozitivnih sprememb, česar skrbi ne morejo, in omogoča premagovanje tesnobe.

- **Zelišča:** Obstaja več zelišč, ki jih lahko uporabite za pomoč pri lajšanju občutkov stresa. Med njimi kava (*piper methysticum*) izstopa. Kava omogoča telesu, da se sprosti fizično in psihično. Tisti, ki imajo težave z jetri ali imajo Parkinsonovo bolezen, ne smejo uporabljati kave. Adaptogenični zelišči, kot sta ginseng (*panax ginsengs*) in badelj (*silybum marianum*), sta dobri zelišči – za razmisliti. Adaptogeni ali živčni toniki pomagajo krepiti odpornost telesa na stres. Kot vedno, sledite navodilom na embalažah in se posvetujte s svojim zdravnikom pred začetkom uporabe kateregakoli zelišča.

- **Poiščite si strokovno pomoč:** Ob nekom, s katerim lahko razpravljate o skrbeh, si lahko pomagate zmanjšati tesnobo. Dober svetoalec bo pozorno poslušal in vam skušal omogočiti, da odkrijete svoje temeljne skrbi. Skupaj lahko ustvarite učinkovit načrt praktičnih stvari za obvladovanje stresa, tako da se lahko čustveno in fizično okrepite.

(Op.prev.: tesnoba = anksioznost)

Prevod: Petra Mahnič
vir: www.allaboutlifechallenges.org

Sodobni izzivi krščanstva

Odvisnost od televizije

Odvisnost od televizije – kaj je to?

Znano je, da povprečna oseba porabi približno tri ure pred televizijskim sprejemnikom, kar je polovica njenega prostega časa. In znano je, da redni gledalci poročajo, da televizijo gledajo osem ur na dan. Ali so ti ljudje odvisni od televizije?

Najprej definirajmo odvisnost. Odvisnost pomeni, da nenavadno veliko časa posvetimo neki stvari in pri tem uporabljamo substance, ki povzročajo odvisnost; človek te substance uporablja pogosteje, kot je nameraval; razmišlja, da bi uporabo zmanjšal, vendar vedno novi poskusi po zmanjšanju so neuspešni; odpove se družabnim dejavnostim, nadomesti jih z uporabo substanc, in ko mu uspe prenehati z uporabo, doživlja in poroča o abstinenčnem sindromu.

Televizija je lahko poučna in zabavna in nam pogosto ponuja prepotrebno razvedrilo in izhod v sili. Toda težava se pojavi, ko nekdo začuti močno potrebo, da preneha s tako pogostim gledanjem, a je kljub temu nezmožen, da prekomerno gledanje televizije zmanjša.

Odvisnost od televizije – kakšni so učinki?

Leta 1997 so v bolnico pripeljali sedemsto japonskih otrok na zdravljenje zaradi epileptičnih napadov. Te napade so kasneje pripisali televizijskemu programu, ki je vključeval verzijo igre Pokemon, ki je z utripajočimi barvnimi lučmi ustvarjala čedalje večjo stopnjo napetosti.

Opravljeni so bili laboratorijski poskusi,

da bi preučevali človekove odzive na televizijo, tako da so spremljali možganske valove z uporabo EEG. Tisti, ki so sodelovali v študiji, so s seboj prinašali pozivnik. Pozvani so bili naključno, šest do osemkrat na dan skozi ves teden. Ko so zaslišali pozivnik, so morali zapisati, kaj so počeli in kako so se počutili. Ljudje, ki so ob pozivu gledali televizijo, so se počutili sproščeno in ravnodušno. Študija je pokazala, da je pri gledanju televizije moč opaziti manj umske stimulacije kot pri branju, kar je pokazala izmera sproščanja alfa možganskih valov med gledanjem televizije. Ko so sodelujoči v raziskavi televizijski prejemnik ugasnili, so se še vedno počutili zelo sproščeno, celo medlo, in ravnodušno, kakor da bi izgubili vso voljo.

Iz tega sklepamo, da televizija povzroči otopelost in reakcija telesa je podobna kot pri pomirjevalu. Pojavi se zaspanost in človek lahko celo zapade v depresijo, ko se pretirano gledanje nadaljuje. Oseba se izključi iz resničnega življenja in se poglobi v to, kar se kaže na zaslonu, kar v zameno povzroči prekomerno gledanje, večje, kot ga je bilo sprva dovolj.

Odvisnost od televizije – kako se ji izogniti

Ali obstaja možnost, da nas ne zadane odvisnost od televizije? Da, začni tukaj.

- Zapisuj si, koliko časa gledaš televizijo, ko jo pač gledaš. To delaj en teden.
- Naštej vse ostale razvedrilne dejavnosti, ki jih lahko počneš doma, namesto da bi gledal televizijo. Seznam prilepi na hladilnik ali na neko takšno mesto, da ga boš lahko pogledal in prebral, PREDEN boš prižgal televizijo. Premisli o zabavnih stvareh, ki bi jih

- lahko počeli skupaj kot družina, o hišnih projektih, ki bi jih rad dokončal, o drugih pristočasnih konjičkih, aktivnostih na prostem, branju, telovadbi itn.
- Postavi si mejo, koliko televizije boš gledal v enem tednu. Zapiši si ta čas in se ga drži.
 - Kadar gledaš televizijo, telovadi – teči, vozi sobno kolo, itd.
 - Razmisli, da bi za nekaj časa televizijo odstranil. Mogoče boš ugotovil, da se znova pogovarjaš s svojo družino, namesto da toliko gledaš televizijo.

Odvisnost od televizije – osebna zgodba odločitve

Nekega dne sem spoznal, kamorkoli sem šel, je bila tam televizija – v trgovini, telovadnici, na banki, v cerkvi, na letališču, pri mehaniku, zdravniku in v večini sob moje hiše. Moja družinska soba se je celo preimenovala v televizijsko sobo. Kam bi lahko šel, da bi temu pobegnili? Odločil sem se, da bom storil nekaj glede gledanja televizije. Nekaj, da moji družini ni bilo treba več trpeti odvisnosti od televizije. Ko smo se pred kratkim preselili v drugo mesto, namenoma s seboj nismo vzeli televizije. Naši prijatelji in sorodniki so nas imeli za zmešane, toda to je bil za nas pomemben korak. Lokalna stanovanjska skupnost, v katero smo se preselili, nam je ponudila čudovit novo TV sprejemnik, vendar sem ga odklonil. Kot mož in oče sem se želel zavzeti in pokazati otrokom in družini, da mi pomenijo več kot televizija.

V zadnjih nekaj letih so se televizijski programi z nasiljem in spornimi vsebinami drastično povečali, zato sem čutil, da družina potrebuje ostro prekinitev gledanja televizije. Počutil sem se, kot da je televizija ugrabila mojo družino, zato svoje otroke sem želel zaščititi pred odvisnostjo od televizije.

Rešitev, ki je delovala pozitivno, – televizije sem se znebil! Rezultati so bili več časa za ženo in otroke ter bolj zdravi družinski odnosi.

Ta družina se je odločila, da je za njih najboljša rešitev znebiti se televizije. Kaj je tvoja rešitev? Ne odlašaj. Postavi si nekaj smernic in se jih drži.

Naj ti bodo spodnje vrstice v spodbudo, da bi se zmozel držal svojih smernic in bi razločeval, kaj je primerno in koristno zate ali za tvojo družino.

»In nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno.« (Rim 12,2)

»Sicer pa, bratje, vse, kar je resnično, kar je vzvišeno, kar je pravično, kar je čisto, kar je ljubeznivo, kar je častno, kar je količkaj krepostno in hvalevredno, vse to imejte v mislih.« (Flp 4,8)

»Vse preizkušajte in kar je dobro, obdržite. Zla, pa naj bo kakršnokoli, se vzdržite.« (1 Tes 5,21-22)

Prevod: Marija Hrovat Sladič
vir: www.allaboutlifechallenges.org

Grantley Morris,
avstralski humanist
ter evangelijski
pisatelj in terapevtski
apologet

Terapevtsko svetovanje

Poduhovljena spolnost?

Grozote in radosti seksa

(Grantley Morris)

Globoko v nas nekje se nenehno pojavlja hrepenenje po tem, da se izpopolnimo skozi združitev v eno meso z drugim človekom. *Spolna intimnost* je vsekakor važen del tega. Grozovito je, če se premalo cenimo in se ne zavedamo, da klic iz najglobljih delov našega bitja sega veliko dlje od samega hrepenenja po nasladi. Preveč ljudi je tako hudo plitkih, da zdrsnejo v živi pesek misleč, da lahko vzvišenost človeške intimnosti omejijo na živalsko dejanje, brez da bi ob takšnem pristopu ranili samo bistvo *svoje* človečnosti. Ko enkrat zapademo v takšno miselnost in se še bolj obupano borimo, da bi bili v celoti zadovoljeni, tonemo še globlje.

Seks je *božanski izum*, ki je tako občudujoče močan, da enega človeka trdno prilepi na drugega za ves čas preostalega življenja. Bog nam je zaupal ta zaklad, da bi nas usposobil, da obdržimo izključno intimnost s tisto osebo, ki ji je posameznik nesebično *zavezan* za celo svoje življenje. Če izrabljamo seks za kakšen drug namen, hodimo po poti, kjer bomo našli razjedajočo praznino in porast frustracij. Če v mislih ali pa z dejanji upravljamo svojo seksualnost z osebo, ki ji nismo predani s svojim življenjem, postajamo podobni nekemu, ki uživa v tem, da zažiga bankovce za sto evrov in ne more ugotoviti, zakaj je vse bolj osiromašen.

Povsem običajna nevarnost je, da narobe razumemo svoja hrepenenja. Ko gre za seksualnost, smo kot otroci, ki

predpostavljajo, da je neskončna zaloga sladkarij vse, kar potrebujejo. V resnici pa je prava prehrana, po kateri vpije otroški organizem, veliko bolj *zapletena*. Tisti, ki misli, da bo lahko zadostil telesnim potrebam le s sladkarijami, si nakopava dolgoročne težave z zdravjem. Sčasoma bo pričel izkušati neštete neprijetne in tudi za življenje ogrožajoče bolezni, le redke od teh bolezni pa bo pripisal svojim slabim prehranjevalnim navadam. Na isti način imamo tudi mi celoten skupek potreb, ki jih naivno poskušamo zadovoljiti zgolj s seksom. Posledice te napake ali napačne presoje pa so lahko *uničujoče, pogubne*.

Preden se osredotočimo na željo po človeškem zbliževanju, ki nam jo daje Bog, za trenutek privzdignimo oči. Veliko naših potreb, ki se zdijo kot hrepenenje po intimnem druženju ali po spolni *združitvi* s človekom, so v resnici hrepenenja, ki jih lahko zadovolji le *intimen osebni odnos* z Bogom. Pri vsem tem gre za *presenetljivo, življenjsko važno, a redko razumljeno vprašanje človeškega hrepenenja*. Čeprav je globoka in izpopolnjujoča, pa je vzvišenost intime med dvema osebama zgolj plitka, če jo primerjamo z našo obupno močno potrebo po tem, da postanemo »eno« z najbolj osupljivo Osebo v vesolju.

Eno meso?

Pogosto smo strašno zmedeni glede nekaterih stvari, čeprav so povsem preproste in so v domeni našega dožemanja. Mnogi se poskušamo zadovoljiti s plitkimi občutki in oropamo sami sebe hrepenenja po spolnem izkustvu, ki je tako nedoumljivo, da zanj resnično lahko pravimo, da takrat postanemo eno meso z drugo osebo. Vendar »postati eno meso« pomeni

veliko več. Pomeni, da če se glava počuti v redu, vendar je drug del telesa v bolečinah, se glava prične ukvarjati z bolečino in naredi vse, kar lahko stori, da potolaži boleči del telesa. In če je v glavi nevtrarno počutje, drug del telesa pa čuti užitek, glava ni ne ljubosumna ne z dolgočasena, ampak se v tem užitku razveseljuje.

Sebičnost je nezdružljiva z »biti eno«. Biti eno pomeni izkusiti zvezo, kjer eden najde radost v sreči drugega. Zadovoljil si svoje hrepenenje s tem, da si eno meso z drugo osebo do te mere, da bi takoj, ko bi pomislil na prelom te zveze (ločitev), pomislil na to, da bi si moral odtrgati svojo glavo. In če bi ranil svojega partnerja, bi bilo to tako, kot če bi sebe napadel z mačeto.

Ne glede na to, kakšen privid zadovoljstva se zdi, da nam seks nudi, smo v tragični izgubi, če ga izrabimo za kakršenkoli namen, ki je sebičen, trenuten in vsebuje polno nekih zadržkov in ovir, prepovedi in utesnjujočih občutenj. Če bi na tak način stopali v spolno intimo, bi se s tem odrekli notranji harmoniji, za katero ste bili rojeni. Lahko se obnašate kot nekdo, ki je suženj drog in se trudi prepričati samega sebe, da v uživanju drog dejansko uživa, toda sebičen oziroma plitek seks bo še naprej podžigal hrepenenje znotraj vas in vas izzival do mere, da boste postali čustveno *razjarjeni*.

Duhovna dimenzija

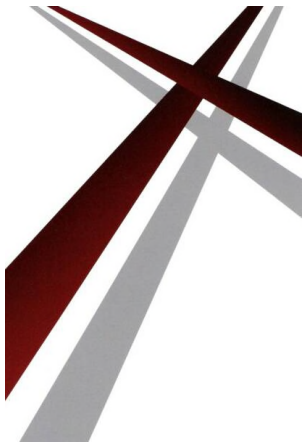
Mnogi ljudje so, seveda ne po svoji krivdi, oropani seksualne izpolnitve. Ali naj se nam ti ljudje smilijo, je odvisno od duhovne dimenzije njihovega življenja. Misliti, da je nekdo usmiljenja vreden, brez da bi upoštevali to duhovno plat, je podobno, kot če bi se nam smilili visoko leteči orli, ker ne morejo teči tako hitro kot noji.

Pri večnosti gre za nepojmljivo več kot lahko trenutno vidimo in razumemo. Če se nam smili nekdo, ki je v celibatu ali pa ima *ubogega* spolnega partnerja, je to podobno kot, če se nam smili atlet, ki se znoji na tekaški progi, ali študent, ki se muči s knjigami. Slednji v času, ko se trudijo, zamujajo vse to, v čemer drugi uživajo, vendar jim njihova sedanja stiska lahko na koncu prinese ugled in slavo, ki jim jo drugi na koncu lahko le zavidajo.

Samski ljudje lahko *vznemirjajo* svoje frustrirane občutke in dopustijo, da le-ti na silovit način privedejo do samega uničenja duševnega ravnovesja. Lahko se zatečejo k pornografiji, domišljiji, samozadovoljevanju, seksu za eno noč ali pa k drugim mračnim stvarim, ki nudijo občutke omame, podobne pomilovanja vrednim občutkom, ki jih nudijo mamila. Kmalu pa se hrepenenje po novem odmerku mamila vrne nazaj k osebi s še večjo silo in slo. Samski pa se lahko tudi odvrnejo od te ničevosti in uberejo drugo pot. Lahko prenehajo *hraniti poželenje*, dopustijo, da postopoma uplahni in tako najdejo *ustrezno* mero zadovoljstva v preprostih stvareh in v *Božjem odobravanju njihove vesti*. Ne te posameznike, ampak tiste, ki so promiskuitetni, bi morali pomilovati.

»Kadarkoli vstopamo v spolni odnos s sebičnimi motivi, smo še bolj osamljeni kot smo bili prej. Samota poveča naš apetit po združitvi, kar pa običajno prevedemo v potrebo po spolnem odnosu. Poželenje je *dolgotrajen* cikel, ki sčasoma postaja bolj in bolj intenziven.«

Ta citat je izrekel človek, ki ga globoko občudujem zaradi njegove sposobnosti, da od Boga prejme globoke resnice, ki temeljijo na Svetem pismu. Takoj, ko sem prebral njegove besede, sem še v *posvetni literaturi* našel vznemirljivo ugotovitev in nepričakovano

potrditev zgornjega citata. V knjigi »Osamljeni ves čas: Prepoznavanje, razumevanje in premagovanje odvisnosti od spolnosti« (v ang. *Lonely all the time: Recognizing, Understanding and Overcoming Sex Addiction*; New York, 1989, stran 23), sta avtorja psihologa dr. R. Earle in dr. G. Crow, zapisala: »Verjeli ali ne, toda obupna potreba po ljubezni je gonilna moč pri večini spolno zasvojenih ljudi.«

Ne moremo se znebiti osamljenosti in samote s tem, da znižamo lastno vrednost in se zadovoljimo s slabšo samopodobo. Če vlogo seksa zmanjšamo na biološko dejanje, s tem zmanjšamo sebe. Naše edino upanje je trajna povezanost, kjer se naša največja radost nahaja v užitku drugega partnerja. Ko seks popačimo iz izraza svetega, življenjskega zlitja moškega in ženske v začasno, sebično ugodje, se bo naše *hlastanje* po notranji izpolnitvi končalo v grenkem razočaranju. Konec koncev pa bo takšno poniževanje samega sebe enostavno samo še zaostriло hrepenenje po edinosti, ki jo lahko dosežemo zgolj v nenadomestljivi in *edinstveni* ljubeči zvezi.

Seks in Bog

Seks je v Božjih očeh pečat doživljenjske pogodbe. Zavezani smo, ne po naši besedi, temveč po podaritvi svojega telesa. Morebitne negativne posledice priložnostnega seksa ne morejo biti odpravljene, ne morejo biti pozitivne. Če mislimo, da je to neranljivo, je podobno, kot če mislimo, da bo zločin manjši, ko nekoga spolno zlorabimo in si ob tem rečemo, da nismo imeli slabih namenov.

Bog Oče ima za nas najboljši namen in je neskončno boljši kot katerikoli starš v svetu. Kar se tiče odnosov, se na njegovo

ljubeče vodstvo prepogosto odzovemo kot razvajeni otročaji, od katerih se pričakuje, da bodo jedli zelenjavo. Prepričani smo, da vemo bolje kot naš Stvarnik, kaj nas bo dokončno izpolnilo. Podobno kot leni igralec tenisa, ki za svoj *neuspeh* nenehno obtožuje svoj lopar, namesto da bi videl problem v pomanjkanju vadbe, tudi mi krivimo našega partnerja, namesto našo neuspešnost pri vadbi v izkazovanju nesebične ljubezni, kar traja toliko časa, dokler končno ne osvojimo mojstrske spretnosti izkazovanja nesebične ljubezni.

Nismo začeli živeti dokler ne odkrijemo, da je večji blagoslov v dajanju kot pa prejemanju; večji blagoslov v služenju kot pa v tem, da nam služijo; bolj blagoslovljeno je ljubiti kot pa biti ljubljen; da je večji blagoslov v tem, da darujemo svoje življenje kot *daritev*, da nastavimo še drugo lice, da ljubimo svoje sovražnike.

Resnični ljubimci

Ženska, ki jo bom poimenoval *Jana*, mi je prijazno dovolila, da podelim njeno zgodbo z vami, s tem, da zagotovim, da bo ostala anonimna. Jana trpi za motnjo telesne dismorfije, pogubno psihološko boleznijo, ki je mnoge ljudi pripeljala do samomora. Bolezen svoje žrtve zapelje v lažno prepričanje, da so *nenavadno* grdi, in jim s tem povzroči, da jim je silno nerodno, če jih nekdo vidi.

Janino stanje je tako hudo, da verjame, da je le trikrat v zadnjih petnajstih letih v ogledalu namesto popačene podobe videla svojo resnično podobo. Zaupala mi je, da jo ta bolezen začuda ni nikoli ovirala pri *spolnih odnosih* z njenim možem.

Šalila se je, da je »pregrda, da bi se sprehodila do poštnega nabiralnika, vse

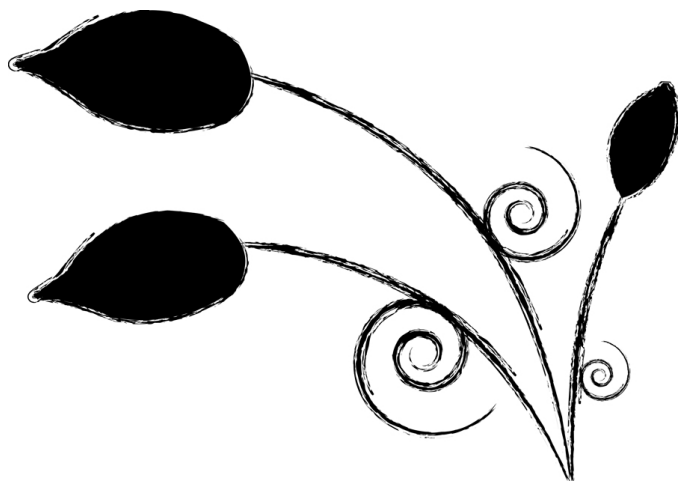

pa je v redu, ko se ljubi s svojim možem«. Ključ do njene izredne svobode, je v *njeni drži glede* ljubljenja oz. spolnega odnosa. Jana pravi: »Mislim, da je to zaradi tega, ker se ne osredotočam nase – gre za *dajanje*.« Tisti, ki dajejo, so sposobni, da se dokopljejo do posebnih moči.

Ustvarjeni smo bili, da postanemo ljubimci. Ljubimci ne jemljejo, temveč dajejo. Ljudje, ki radi jemljejo, sčasoma končajo tako, da morajo zamenjati partnerja. So paraziti, ki vzamejo vse, kar lahko, in morajo potem najti naslednjo žrtev. So najhujši od vseh. So praznina, ki črpa življenje od vseh, ki ga obkrožajo. Edina vrednost, ki jo jemalci imajo, je ta, da imajo še zmeraj možnost, da se preobrazijo v darovalce, če dopustijo, da v njihovih življenjih na svoj poseben način deluje Bog.

Darovalci so častni ljudje. So *podobni Bogu*, ker Bog sam daje in daje in nikoli ne usahne. Mnogi se umikamo stran od dajanja, ker se realno zavedamo, da za razliko od Boga nismo neskončni vir. Vendar pa se skozi duhovno edinost z Jezusom vsak od nas lahko dokoplje do teh brezmejnih zalog.

Ljudje, ki radi jemljejo, so *mirno stoječa voda, ki ne odteka in ne zastaja*. Obsojeni so, da dobijo le to, kar je *naravno, omejeno in umirajoče*. Kot veličastno nasprotje na drugi strani najdemo darovalce, ki so kot žive reke. Njihov vir je nadnaraven. Skozi njih teče tisto, kar je brezmejno in večno. Darovalci izkušajo osupljivo izpolnitev svoje notranjosti, saj *več* poguma, ki ga zberejo, da dajejo, več ljubezni, radosti in novega življenja jim daje Bog.

Darovalci so ljudje vere. Vedo, da lahko *s pomočjo Boga* dajejo tisto, po čemer sami obupno hrepenijo, vedoč, da jim Bog neprenehoma veselo daje *toliko, da imajo vedno več in več*. Lahko cvetijo sredi zavrnitev in preganjanj, saj je njihov vir *božanski*. Podobno kot je Jezus izkazal svojo ljubezen na križu, tako darovalci vztrajajo v neugodnih trenutkih, ker vedo, da so s svojo zvezo z božanskim bitjem na poti k večni izpolnitvi njihove osebnosti in so jim *namenjene velike stvari*.

Krščanski seks?

Če vidimo nekoga, ki bi lahko bil zares velik človek in je sedaj umazan, brezdomni narkoman, ki mora krasti zaradi svoje zasvojenosti, ni ta nič slabši kot nekdo, ki konča kot zasvojenec s seksom. Ne glede na to, kako prefinjeni se zdite sami sebi, morate vedeti, da mečete v smeti svoje dostojanstvo in sramotno tratite svoje življenje, če iz seksa naredite boga vašega življenja. Ko seks postavite za boga, se stisnete v prazno lupino, vržete vaše človeštvo na kup smeti in postanete sužnji tega, čemur bi sicer morali vladati.

Ena izmed tragedij tega, da ne vidimo stvari skozi Božje oči, je ta, da imajo redki od nas sploh kakršnokoli predstavo o tem, kako pomembni smo in kakšne večne časti smo sposobni. Tako pa nimamo nobene predstave o tem, kako gnusna izguba je, če se *prodajamo*: »če prodajamo svojo dušo za ceno orgazmov«. Takšni ljudje običajno nimajo pojma o tem, kaj počnejo. Podobni so *primitivnim ljudem*, ki veselo sežigajo neprecenljive zaklade in mislijo, kako zelo pametni so, ker so našli dober način kako zanetiti ogenj.

Medtem ko je strašno tragično, če naredimo seks za boga, nas to, da Stvarnika seksa postavimo za Boga svojega življenja, preplavi z dostojanstvom in izpolnitvijo, ki diši po večni radosti. Ko užitek, seks in sebično »ljubezen« pahnemo s prestola in ko Bog postane Bog našega življenja, šele takrat se vse postavi na prave tirnice in smo pripravljeni zares živeti. Intimnost z Bogom je tista, ki zadovolji naše najgloblje hrepenenje po človeškem zblíževanju, razumevanju, izpolnitvi in po še mnogo čem drugem. Preverite.

Prevod: Mišo Pavlovič
vir: <http://net-burst.net/>

Interpretacija evangelija

Izgubljena leta spremeniti v blagoslov

Jezusova osupljiva sposobnost, da zlo obrne na dobro
(Grantley Morris)

Ravno sedaj se ti morda zdi tvoje življenje brezupna zmešnjava razbitih delčkov, vendar nebeški »Ljubimec« shranjuje vsak košček, celo tiste trpeče izkušnje, ki se zdijo povsem nekoristne in zaman. Brez da bi karkoli zavrgel, bo on s slehernim pripetljajem tvojega življenja ravnal ljubeče in ga obravnaval kot bistvenega v sestavljanju, ki jo lahko reši samo nadnaraven genij. Ponovno bo ovrednotil in rehabilitiral vsako nesmiselno tragedijo, sramoten neuspeh in ostuden prestopek, dokler ne bodo le-ti skupaj oblikovali neprecenljive dragocenosti, za katero ne bi nihče nikoli pomislil, da bi lahko nastala iz takšnega zla in kaosa.

Ali bo Bog res obrnil moje grehe v nekaj, kar ga povzdiguje? Da. Očitno bi bile stvari boljše, če pač ne bi grešili, vendar ko se približamo Kristusu, da bi postali čisti, on ne le da odstrani našo sramoto in nas naredi, da se bleščimo od njegove čistosti, celo stori, da **vse** stvari pripomorejo k dobremu (Rim 8,28).

Pomisli, na primer, na ostuden greh apostola Pavla. Krščanstvo je bilo v ranljivih začetkih. Kot najbrž nihče drug v vsej zgodovini je imel Pavel možnost, da trajno izbriše iz planeta vsak spomin na krščanstvo, kar se je tudi namenil narediti. Bog je posredoval, seveda, vendar če bi Pavlovi trdni načrti uspeli in bi bilo krščanstvo zatrto, še preden bi bila napisana katerakoli knjiga Nove zaveze, potem bi bili mi vsi danes brez evangelija namenjeni v pekel. Pavel je mučil in trpinčil kristjane, silil jih je k temu, da bi psovali in preklinjali svojega Gospoda, skušal jih je prisiliti k temu, da bi Kristusa zapustili, s čimer bi jih za večno uničil. Če pozabimo, da so ti

dogodki tesno povezani z večnostjo preganjanih ljudi, in če ne upoštevamo zgodovinskih posledic, ki bi jih lahko imeli, potem je to tako, kakor da si serijskega morilca predstavljamo kot nekoga, ki je storil prekršek zaradi napačnega parkiranja. – Kako je lahko Bog iz vsega tega zla sploh lahko izvlekel kaj dobrega? Pa vendar je.

Apostolska dela obširno poročajo o sosledju dogodkov do Pavlovega spreobrnjenja, a ne le enkrat ali dvakrat, ampak celo trikrat (Apd 9, 22, 26). To dokazuje, kako pomembno se zdi Bogu Pavlovo grešno ozadje. To, da je bil Pavel nekoč nasilno nastrojen proti krščanstvu, je bistveno dejstvo, ki je na tisoče in tisoče ljudi v zadnjih 2000 letih prepriča-lo o moči in avtentičnosti evangelija.

Kaj pa grehi po spreobrnjenju? Čeprav boš opravičilo za svoja dejanja morda izkoristil za napačne cilje, kljub temu povejmo, da je skozi zgodovino dobesedno na milijone kristjanov našlo tolažbo in navdih v dogodku, ko se je Peter trikrat odrekel svojemu Gospodu. »Če je upanje za Petra, potem je upanje tudi zame,« je njihov enostaven zaključek. Enako velja za šokantno dejanje kralja Davida, ko je prikival svojo nezvestobo in umor.

Ker je ideja, da Bog celo z greha izlušči dobro, tako nesprejemljiva in nezaslišana, ti bom predstavil še en primer. Predpostavljam si, da je za tabo splav. Ne glede na to, za kako strašen greh gre, ti je Gospod pripravljen odpustiti in ko ti enkrat odpusti, se zgodi nekaj osupljivega. Bog ti lahko, na primer, ovrednoti to težko izkušnjo in ti z njo poglobi zavedanje o velikosti Božjega odpuščanja ali da te obvaruje, da bi postal ošaben, ali da ti omogoči služenje in svetovanje s tem, da okrepi tvoje sočutje z drugimi, ki trpeli na podoben način kakor ti. –

Naj vztrajamo v grehu, da se pomnoži milost? Seveda ne! Vendar naše trpljenje potegne Boga daleč stran od tega, da bi dovolil, da bi bilo naše trpljenje zaman.

Pismo Rimljanom 8,28-29: »Sicer pa vemo, da njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu, namreč njim, ki so bili poklicani po njegovem načrtu. **Kajti** tiste, ki jih je že vnaprej poznal, je tudi vnaprej določil, naj bodo skladni s podobo njegovega Sina ...« To se sliši, kakor da *dobro*, ki ga Bog pripravlja s tem, ko preračunljivo ravna z vsemi stvari, ki nas obremenjujejo, ni v tem, da bi prišli do svojega sebičnega zadovoljstva, ampak da bi bili na koncu oblikovani skladno s Kristusovo podobo. Če te to dejstvo malo razočara, še nisi premislil vsega do kraja. Biti kakor Kristus je nekaj daleč bolj vznemirljivega kot katerokoli ceneno drhtenje, ki ga lahko imaš v glavi.

Biti kakor Kristus je biti napolnjen s sadovi Duha, kot so ljubezen, mir, dobrota, samokontrola itd. To je drhtenje, vendar je še nekaj več. Biti kakor Kristus ne pomeni biti samo počaščen, ampak biti v kraljevskem sijaju, ne samo močan, ampak vladati iz nebeškega trona, ne samo pameten, ampak imeti dostop do božanske razumnosti, ne samo privlačen in prikupen, ampak žareč od neprekosljive notranje lepote, ne samo moralno pokončen, ampak popoln v predirljivem pogledu svetega človeškega Sodnika, ne samo vesel, ampak prepojen z neizrekljivo radostjo, ne samo mladosten, ampak večni, ne samo usmiljen, ampak sposoben, da spreminjaš življenje.

Prevod: Peter Golob
vir: <http://net-burst.net/>

Interpretacija evangelija: Mt 10,1-4

Dvanajsteri: Simon

Kananejec

(Marcel Mango)

Apostol Simon Kananejec je v Novi zavezi omenjen le v različnih seznamih apostolov. V Matejevem seznamu nosi ime Simon Kananejec. Kananejec izvira iz aramejske besede »Kan-an« in pomeni »Gorečnik« ali »Zelot«. Zato ga Luka v svojem seznamu apostolov imenuje tudi »Simon Gorečnik«. Zeloti so pripadali najbolj radikalni politični smeri Judov. Ti izvirajo iz časa vstaje nekega Galilejca Juda: »Za njim se je v času ljudskega štetja dvignil Juda iz Galileje in potegnil ljudstvo za sabo; tudi tega so ubili in tisti, ki so mu zaupali, so bili razkropljeni.« (Apd 5,37). Zgodovinar Jožef Flavij je poročal, da je bil ta Juda iz Galileje ustanovitelj zelotov. »Juda Galilejec« je spodbudil nekaj Judov k vstaji proti Rimljanom, ko je trdil, da pomeni plačevanje davkov suženjstvo za Jude. Njegovi pajdaši so bili sicer uničeni in sam je umrl, vendar s tem se je zelotizem šele začel. Zeloti so bili aktivna skupina v uporniškem gibanju proti Rimljanom, ki je doseglo vrh leta 66 po Kristusu, v t. i. judovski vojni, ki se je razvila v grozljiv krvav pokol. Vojna se je končala z uničenjem Jeruzalema in templja v letu 70 po Kristusu. Leta 73 so preživeli zeloti s svojimi ženami in otroci naredili na Masadi ob Mrtvem morju skupinski samomor. Iz te radikalne judovske stranke je torej izviral apostol Simon Kananejec.

Zakaj naj bi zelot sledil Jezusu Kristusu? Biblija nam na to vprašanje ne daje neposrednega odgovora. Jezus je imel nekaj, kar je na zelota napravilo vtis. Bil je pobožen Jud, kot so bili vsi zeloti.

Vendar je Jezus, kljub svoji nedvomno močni osebnosti, med zeloti veljal za izobčenca. Gospod je ponazarjal velik ideal za marsikoga. Čeprav so imeli zeloti popolnoma druge ideje, so v njem ravno zaradi njegove karizmatičnosti lahko videli nekakšnega somišljenika. Jezus se ni ustavljal pred tem, da ne bi v javnosti uporabil težkih besed, celo Heroda je nekoč imenoval lisjak (Luka 13,32). Če je kaj takega slišal zelot, je moralo to nanj narediti zares močan vtis. Tudi Jezusova gorečnost, ko je očistil tempelj, je morala zelote zelo nagovoriti. Ti in podobni vzroki so morali Simona Kananejca tako globoko spodbuditi, da je sprejel klic k hoji za Jezusom. Pozneje je zagotovo ugotovil, da je Jezus drugačen, kot si je sprva mislil, vendar se je lahko kljub vsemu čutil počaščenega, da ga je Jezus želel imeti poleg sebe.

Zakaj naj bi Jezus Kristus nekega zelota poklical v hojo za njim? Najprej lahko rečemo, da ga je poklical, ker je bil Simon človek, potreben odrešenja: »Božja ljubezen do nas pa se je razodela v tem, da je Bog poslal v svet svojega edinorojenega Sina, da bi živeli po njem.« (1 Jn 4,9). Pavel je pisal tudi o samemu sebi: »Zanesljiva je tale beseda in vredna popolnega sprejetja: Kristus Jezus je zato prišel v svet, da bi rešil grešnike, med temi pa sem prvi jaz. Usmilil se me je zato, da bi Kristus Jezus najprej na meni pokazal vso potrpežljivost za zgled tistim, ki bodo verovali vanj – za večno življenje.« (1 Tim 1,15-16). In še Jezus pojasnjuje: »Povem vam: Prav takó bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spreobrne ...« (Lk 15,7). V grškem izvirnem besedilu pomeni to veselje tudi »radost« ali »vedrino srca«. Preko nebes gre radostni val blaženosti, ko nek človek zasliši Jezusov poziv in ga izpolni! In takšna je bila radost v nebesih, ko je Simon Kananejec postal Jezusov

učenec. – Si že Jezusov učenec? Slediš Jezusovemu klicu? Se tudi zaradi tebe v nebesih razlega blaženi klic radosti?

Zeloti so bili gorečnejši, kar pove že pomen grške besede »zelot«. Prizadevali so si, da za vsako ceno ostanejo zvesti tradicionalni veri. Žal pa je ta dober namen zasenčilo dejstvo, da so se hoteli braniti in varovati čeprav s silo. Razlagalec biblije Matthew Henry je k imenu »Simon, imenovan Gorečnik« (prim. Lk 6,15), komentiral: »To ime ima opraviti največ s tem, da je ta apostol izražal veliko gorečnost za verska srečanja.« Zeloti so stremeli k dobri stvari, vendar je ta propadla zaradi njihove netolerance, nasilja in ozkosrčnosti. Pavel je pisal o Judih, ki niso verovali v Kristusa: »Saj jim priznam, da so goreči za Božjo stvar, le da to ni po pravem spoznanju.« (Rim 10,2). Tak mož je moral biti tudi Simon Kananejec. Gorel je za Boga, toda ni imel spoznanja.

Jezus ni negativno ovrednotil dejstva, da je bil Simon Kananejec zelot. Nasprotno. Jezus je videl nekaj dobrega v zelotu Simonu in to je bila ravno njegova gorečnost! Bi tudi mi izbrali zelota za apostola, če bi imeli volitve? Zagotovo ne. Rekli bi: »Zelot, tak fanatik že ni primeren za apostola.« Toda, kaj je rekel od Svetega duha navdihnjen Pavel? »Glejte, bratje, svojo poklicanost! Ni vas veliko modrih po mesu, ni vas veliko mogočnih, ni vas veliko plemenitih po rodu. Nasprotno, Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta noro, da bi osramotil modre. Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta slabotno, da bi osramotil tisto, kar je močno. Bog si je izbral tisto, kar je na svetu neplemenito po rodu in zaničevano.« (1 Kor 1,26-28).

Zato je Jezus poklical, poleg ubogih ribičev in poleg carinika, tudi zelota v svojo skupino dvanajsterih. Prehitro obsojamo druge kristjane, ker so ali preveč karizmatični ali preveč ortodoksni ali pa ker iz katerihkoli razlogov ne ustrezajo našemu nazoru. Vendar Jezus Kristus vidi v vsakem verniku nekaj, kar lahko uporabi. Res pa je, da mora vsak človek, ki ga Jezus pokliče v hojo za njim, biti pripravljen na spremembo. To vsekakor ne pomeni, da tak človek dobi nov karakter. Ampak pripravljen mora biti, da svoj karakter posveti Bogu. Ravno to se je moralo zgoditi pri Simonu Kananejcu. Kajti Luka po Jezusovem vnebovzetju Simona Kananejca še vedno imenuje

»Simon Gorečnik« (ali zelot, op. ured.) (Apd 1,13). Zakaj? V treh letih, ko je Simon Kananejec hodil z Jezusom, slednji ni nikoli zahteval od njega, da zanika svoje poreklo – svoje zelotstvo. Še več, ta zelotizem Simona Kananejca se je toliko spremenil, da ga je Jezus lahko uporabil. Gospod tega njegovega zelotstva ni nasilno uničil, ampak je to posebnost toliko spremenil, da mu je koristilo v apostolski službi. Ko bi le znali ravnati tako z drugimi kristjani!

To ne pomeni, da očitne pregrehe kateregakoli sokristjana pokrijemo s plaščem ljubezni, ker veruje v Jezusa. Ne to, ampak s pomočjo Gospoda moramo poiskati dobro v vsakem. To dobro pa tako podpiramo, da se bo napaka našla sama od sebe in spodbudila sokristjana k spremembi na danem področju. Tako je mislil tudi Pavel, ko je članom skupnosti v Rimu pričeval: »Sicer pa sem glede vas tudi sam prepričan, bratje moji, da ste tudi sami od sebe polni dobrote, napolnjeni z vsakršnim spoznanjem, sposobni, da se tudi medsebojno svarite.« (Rim 15,14). In kako je reagiral Jezus, ko je Janez možu, ki ni pripadal njihovi skupnosti apostolov, prepovedal, da bi izganjal duhove? »Jezus pa je rekel: 'Ne branite mu! Nihče namreč ne more storiti mogočnega dela v mojem imenu in takoj grdo govoriti o meni. Kdor ni proti nam, je za nas.'« (Mk 9,39-40).

Nas ne opogumlja to, da je Jezus sprejel k sebi zelota? Obstajajo verni, ki trpijo zaradi svojega karakterja, zaradi svoje lastne posebnosti. Verjetno jim je bilo že rečeno: »S teboj ne moremo res nič početi!« Vendar Jezus lahko! Dopusti Bogu, da začne delati na tvojem karakterju, na tvojih lastnostih. Verjetno je bilo tudi o Simonu, imenovanemu Gorečnik oz. zelot, rečeno: »Iz tega ne bo nič, v glavi ima le bedarije, ki mu jih je vcepil nori nek hujskač.« Vendar Simon Gorečnik je postal eden izmed dvanajstih Gospodovih apostolov.

Jezus Kristus ima že sedaj zelo veliko vernih, ki mu služijo; mnogi mu že posvečajo svoj čas in delo. Vendar on potrebuje še nekoga povsem posebnega, in to si ti! Kajti v sebi imaš nekaj, kar je opazil sam Bog in to želi uporabiti! Se mu ne bi popolnoma predal? Napravi to brez pridržkov in kmalu boš lahko ugotovil: »Bog deluje v mojem življenju!«

Prevod: Vida Derganc

Vir: Mitternachtsruf 11/2009, rubrika *Biblische Botschaft*

Homilija

Učenje iz padcev

(mag. Gary Carlson)

mag. Gary Carlson,
evangeljski duhovnik
iz Novega mesta

Lukov evangelij 22,31-33

»'Simon, Simon! Glej, satan vas je zahteval, da bi vas presejal kakor pšenico. Jaz pa sem molil zate, da ne opeša tvoja vera. Ko se boš nekoč spreobrnil, utrdi svoje brate.' Ta mu je rekel: 'Gospod, s teboj sem pripravljen iti tudi v ječo in smrt.'«

Včasih Božje ljudstvo pade v resen greh. In s tem ne mislim samo občasnih »napak«, ampak velike grehe, za katere se zdi, da uničujejo življenja.

To lahko uvidite, ko berete Biblijo – zgodbe mož in žena, ki so storili strašne stvari, čeprav so vedeli, da ne ubogajo Boga.

Vprašanje: Zakaj Bog dopusti takšne stvari? Zakaj dopusti, da njegovi privrženci padejo? (padec avtor razume kot prekršek zoper svetopisemska načela bivanja oz. kot prestopok v odnosu do vloge svetopisemskega Boga v življenju posameznika; op. ured.)

Da delno odgovorim na to vprašanje, bi se rad ozrl na apostola Petra. Preberimo njegov pogovor z Jezusom na noč, preden je bil Gospod Jezus križan:

»'Simon, Simon! Glej, satan vas je zahteval, da bi vas presejal kakor pšenico. Jaz pa sem molil zate, da ne opeša tvoja vera. Ko se boš nekoč spreobrnil, utrdi svoje brate.' Ta mu je rekel: 'Gospod, s teboj sem pripravljen iti tudi v ječo in smrt.'« (Lk 22,31-33)

Za mnoge od nas je Peter dober primer tega, česar ne početi. Iz Biblije vemo, da je bil vedno v težavah. Včasih je namreč

rekel kaj neumnega ali kaj storil, preden je pomislil na posledice. Ravno to je počel Peter v tem pogovoru, govoril nekaj, ne da bi prej premislil.

V tem odlomku je Jezus povedal Petru, da bo le-ta padel, ampak Peter Jezusovih besed ni sprejel. V bistvu je Peter trdil nasprotno: »Ne, Gospod, s tabo bom do samega konca.« Ampak vemo, da je celo že po samo nekaj urah po tem pogovoru Peter zatajil Jezusa. Resnica je, da ni noben kristjan odporen proti resnemu padcu – ker sovražnik nikdar ne preneha s svojimi napadi zoper nas.

V tej zgodbi Jezus pove Petru, da jih je satan hotel »presejati kakor pšenico«. Originalni grški izraz pravi: »Glej, satan vas je **hotel imeti** (zahteval), da bi vas presejal kakor pšenico.« Nam je težko predstavljivo, da je satan zahteval, da napade Petra, ker vemo, da hudič nima absolutno nobene avtoritete nad Božjim otrokom. V Jobovi knjigi pravi, da je hudiču moralo biti dano Božje dopuščanje **preden** je lahko napadel pravičnega Božjega služabnika. Ampak ne pozabite – **Bog je satanu dopustil, da napade Joba**. Očitno se je to dogajalo tudi s Petrom, saj Jezus pravi, da je hudič hotel imeti pravico do tega, da Petra »preseje kakor pšenico«. In vsi vemo, da je Peter tisto noč res šel skozi težke preizkušnje.

Je pa še nekaj drugega, kar je potrebno osvetliti v tej zgodbi, in je zelo zanimivo. Če bi vprašali učence, kaj so bile Petrove močne strani, bi vsi sigurno omenili njegovo hrabrost. Res je, včasih je spregovoril in storil kaj prehitro, toda strah ga ni bilo nikdar. Ko je torej Peter dejal, »Gospod, s teboj sem pripravljen iti tudi v ječo in smrt«, je bržkone mislil resno. Tako je čuden del te zgodbe ta – ko je satan Petra napadel, je Peter

razočaral prav na tistem področju, na katerem je bil najmočnejši. V trenutku krize je Peter padel prav na točki, v kateri bi moral biti uspešen.

Ampak, ali bi nas to res moralo presenečati? Konec koncev, zakaj bi vas satan napadal samo tam, kjer ste šibki? Če veste, da imate šibko točko, potem boste najbrž na tem področju najbolj previdni v svojem duhovnem življenju. Z vašimi krepkostmi pa ni tako, ker ste nagnjeni k temu, da jih jemljete za samoumevne. Pravite: »Ta skušnjava je problem za nekatere ljudi – ampak ne zame.« Toda, ko kristjan vzame katerokoli področje življenja za samoumevne, je zelo verjetno, da bo satan napadel prav tam. Zakaj? **Ker ga ravno na tem področju ne pričakujete.** Tako satan napade, nas ujame nepripravljene, in pademo.

In Bog dovoli, da pademo, ker ima višji namen.

- Peter je rekel: »Nikdar te ne bom zapustil, Gospod, vedno bom zvest«.
- A potem je zapustil Gospoda in bil nezvest.
- Toda Bog je uporabil Petrov padeč, **da bi ga naučil, naj se ne zanaša na svojo lastno moč.**

Petrov padeč je postal blagoslov, kajti Bog je ta padeč uporabil, da uniči Petrovo samozavest in samopravičnost. Tega vedno ne vidimo tako, ampak je dobro, ko Gospod dovoli, da pademo. Padeč se nikdar ne zdi dobra stvar, ko se zgodi nam. **Ampak, če padeč povzroči, da smo bolj odvisni od Boga, potem je padeč blagoslov.**

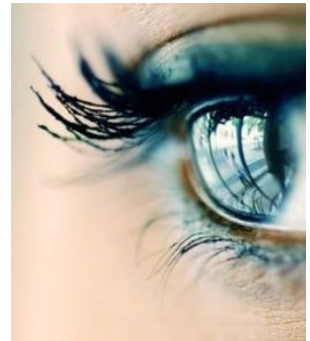
Ko sem živel v Afriki, sem odkril, da imam velik problem z jezo. Obkrožen sem bil s težkimi okoliščinami, ki jih nisem mogel nadzorovati. Odzval sem se

tako, da sem postal jezen in govoril ljudem zelo boleče stvari. Redno sem čutil frustracijo in grenkobo glede stvari, ki jih nisem mogel nadzorovati. Poskušal sem zanikati, da je to problem, in opravičiti svoja dejanja. Ampak resnica je, da je to postalo greh, ki je nadziral življenje – greh, ki je oviral mojo hojo z Bogom. Postalo je tako hudo, da sem tudi po odhodu iz Afrike ostal depresiven. Šele ko sem prišel pred Boga in priznal svoj greh, je Gospod začel delati spremembe v mojem življenju.

Sram me je priznati, kako sem razočaral Boga in skoraj uničil svojo duhovno hojo. **toda zdaj vem, da je bil to prikrit blagoslov.** Namreč, veliko let pred bivanjem v Afriki sem mislil, da imam popoln nadzor nad svojimi čustvi. Toda v resnici sem se le pretvarjal, da sem nekaj, kar nisem. Zelo malo ljudi, z izjemo moje žene, je vedelo, kakšne težave sem imel z jezo. Kajti hotel sem, da ljudje mislijo, da sem duhovno »popoln«. Nihče ni poznal resnice, kaj se je dogajalo znotraj mene. Če bi me kdo, preden smo prišli v Afriko, vprašal, »Gary, ali imaš ti težavo z jezo?«, bi mu odgovoril: »Ne, seveda ne!«. Svoj greh sem tako dolgo zanikal, da nisem niti vedel, da je tam. Ampak je bil vedno tam, takoj pod mojim duhovno »popolnim« površjem.

In Bog je uporabil Afriko, da mi pokaže grdo resnico o meni, da uvidim strašen greh v svojem lastnem življenju. Bog je dovolil, da bedno padem, ker je imel večji namen za moje življenje:

- Da me nauči, naj se nikdar ne pretvarjam, da sem nekaj, kar nisem.
- Da se obrnem k njemu za prejem njegove milosti in odpuščanja.
- Moj osebni padeč je bil začetek nove izkušnje Božje milosti v mojem življenju.

Bog je dovolil, da padem, zato da bi me lahko naučil kesanja in odvisnosti od njega. Natančno to je Bog storil tudi za Petra. Po padcu se ni Peter nikdar več hvalil s svojim pogumom, namesto tega je govoril o tem, kako zelo potrebuje Gospoda.

Tu je duhovno načelo, za katerega Bog želi, da ga razumete – stvari, v katerih smo šibki, lahko včasih postanejo stvari, v katerih smo najbolj močni.

Ali ste vedeli, da zlomljena kost pogosto postane potem, ko se zaceli, močnejša? Tega v celoti ne razumem, ampak nekaj je v procesu zdravljenja, ki dejansko naredi zlomljeno kost močnejšo, kot je bila prej. In enako lahko velja za naše duhovne padce – Bog se nas lahko dotakne v naših šibkostih in nas naredi močnejše, kot smo bili prej.

To nam omogoča nov pogled na krščansko življenje. Iz izkušenj vemo, da smo podvrženi padcem. In padali bomo znova in znova in znova. Toda z Božjo milostjo vstanemo in nadaljujemo v tekmi. Saj vemo, da Gospod

Jezus želi uporabiti naše padce, da nam prinese zmago.

To se je zgodilo Petru. In dokaz je v tem, da je Peter za Jezusa naredil dosti več po svojem padcu, kot pa prej. Bog je odstranil vse, na kar se je Peter vedno zanašal. Nato pa mu je dal novo moč, nov pogum in novo maziljenje. Ampak nič od tega se ni moglo zgoditi, dokler ni Peter padel.

Mnogo kristjanov gre skozi življenje išoč skrivnost duhovnega uspeha – pozitivno razmišljanje, ci ranje Biblije, določene vrste molitev, postenje, radodarno darovanje, in seznam se lahko nadaljuje. Vse to so dobre stvari in ne kritiziram nikogar, ki jih skuša početi. Toda prosim, naj dodam na ta seznam še nekaj: ena izmed ključnih stvari, ki vodijo k duhovnemu uspehu, je padeč. Kajti ko pademo, se naučimo ne zanašati se nase, in se obrnemo k Bogu, da prejmemo njegovo usmiljenje in milost.

Prevod: Lina Polenšek

Interpretacija evangelija

Neizpolnjene želje

(Marcel Malgo)

Neizpolnjene želje lahko pogasijo našo ljubezen do Gospoda Jezusa. To ne pomeni, da sploh ne smemo imeti nobene želje. Ne gre za to. Vsakdo od nas ima kakšne želje. In do sedaj nam je Gospod izpolnil eno ali drugo. Psalm 37,4 na primer obljublja: »Veseli se v Gospodu in dal ti bo, kar želi tvoje srce.«

Toda obstajajo želje, ki jih Gospod sploh ne ali pa vsaj ne izpolni takoj. In če mi močno zagrizemo v le-te, lahko to v nas povzroči negativen učinek. Taka neizpolnjena želja ni nujno, da je slaba ali celo grešna. Ne, lahko gre za nekaj dobrega, česar pa Gospod ne izpolni takoj. Vprašanje je: kako se obnašamo v takšnem položaju?

Lahko se zgodi, da ne želimo sprejeti naše situacije in se vehementno oklepamo te naše želje. In kaj je posledica? Pregovori 13,12 nam pravijo: »Pričakovanje, ki se oddaljuje, stiska srce.« Če določene želje niso izpolnjene in mi kljub temu vztrajamo na tem, lahko srce zares zboli. Ta bolezen pa se lahko tako izrodi, da vpliva na ljubezen do Gospoda Jezusa: ljubezen do njega pojenja in ohladi!

Tak primer je Ana, mati preroka Samuela. O njej pravi Pismo: »Ana pa ni imela otrok.« (1 Sam 1,2). To je bil zanjo velikanski problem. Zelo razumljivo je, da je imela prav takšno željo in da je z vsem srcem hrepenela po otroku.

Ampak ravno pri Ani vidimo, da neizpolnjene želje lahko povzročijo bolezen, ker se ni mogla več veseliti lepih strani življenja. O Elkanaju, njenem možu, beremo: »Mož je hodil leto za letom iz svojega mesta molit in darovat Gospodu nad vojskami v Šilu.« (1 Sam 1,3). Iz konteksta lahko razberemo, da je

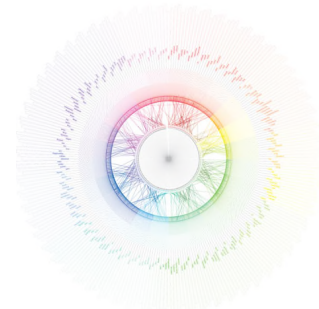
Elkana hodil z vso svojo družino vsako leto praznovati v čast Izraelovemu Bogu. Na tem prazniku se je darovalo, jedlo in veselilo zaradi Gospoda. Toda kaj je počela njegova žena Ana med tem praznovanjem? Ker se njena želja po otroku še ni izpolnila, »je jokala in ni jedla.« (1 Sam 1,7). Mar to ne kaže jasno, da je bilo njeno srce bolno?

Vendar za koga je bil to velik problem? Za Elkanaja, njenega moža! Beremo: »Ana, zakaj jokaš? Zakaj ne ješ? Zakaj je tvoje srce žalostno? Ali ti nisem jaz boljši kot deset sinov?« (1 Sam 1,8).

Dragi bralec, se ti ne pojavi sedaj pred očmi mogočna podoba Gospoda Jezusa? Kajti ni to ravno tisto, za kar nas mora grajati, ker se stalno vrtimo okoli naših neizpolnjenih želja? Elkana je vprašal Ano: »Ali ti nisem jaz boljši kot deset sinov?« Z drugimi besedami: »Mar nisem jaz najboljše, kar lahko imaš in ljubiš?« Kako pogosto nas mora Gospod srečati s temi besedami? Morda to dela ravno sedaj, ker neizpolnjene želje bolj napolnjujejo naše srce kot pa naša ljubezen do njega.

Gospod Jezus pravi: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem (Mt 22,37). To pomeni med drugim tudi, da opustimo neizpolnjene želje. Ponovno: neizpolnjene želje, s katerimi se vsakodnevno ubadamo, nas lahko spremenijo v taki meri, da se ljubezen do Gospoda Jezusa zamegli. Zato se moramo varovati tega, da bi se oklepali kakršnekoli želje; namesto nje zaupajmo Gospodu, da nam želi najboljše. Tako bo ljubezen do njega ponovno vzplamtela in ti boš lahko notranje miren. Naj nam Gospod Jezus podari pripravljenost, da se bomo znova naučili te modrosti.

Prevod: Vida Derganc

Interpretacija Svetega pisma

KDO STOJI POLEG BOGA?

(Ludwig Schneider)

»Ne imej drugih bogov poleg mene«. To je prva zapoved in istočasno pogoj, ki ga je Bog postavil Izraelcem, da jih bo lahko pripeljal k svojemu cilju v obljubljeni deželi. Judje in kristjani že v osnovi vemo, da ne smemo imeti drugih bogov, ker je samo en Bog. Zato verujemo le v Boga, ki je ustvaril nebo in zemljo, kajti kdo bi kot Jud ali kristjan molil na primer k Zevsu ali Brahmi? V prvi zapovedi vsekakor ne gre za to, da bi bili Izraelci v skušnjavi, da bi Boga Jahveja zamenjali z drugimi bogovi, kar bi se sicer pri Izraelcih lahko hitro pripetilo, saj so ravnokar izšli iz Egipta in bi na mesto Jahveja Boga postavili egiptovska bogova Ozirisa in Amona. Ne, v prvi Božji zapovedi, ki je v Božjih očeh prednostna in najpomembnejša zapoved, gre Bogu za to, da njegovo ljudstvo nima nobenih drugih bogov **poleg** njega. Beseda **poleg** je tu poudarjena.

Če si besedo **poleg** ogledamo etimološko, naletimo med ostalim na izraze *stranska žena*, *možev tekmeč*, do izrazov »*poleg dela za svojega šefa dela na črno še za druge*« ali »*poleg direktorja še drugi določajo, kaj se mora napraviti*«. Ti primeri sami kažejo, da stranski bogovi avtomatično zdesetkajo avtoriteto enega pravega Boga. Napačno bi bilo reči, da »bogovi poleg Boga« Boga Jahveja oropajo oblasti kot edinega Boga, kajti saj vendar ni drugih bogov, ampak so le imaginarne predstave teh drugih bogov. Če pride v Stari zavezi do izraza čisti monoteizem, potem je to tukaj. Iz stališča absolutnega monoteizma niso z oznako »drugi bogovi« mišljeni bogovi, ki naj bi tekmovali z Bogom Biblije, ampak le poganske predstave bogov, ki ne obstajajo, kajti hebrejska beseda za druge – »aher« v svojem korenu pomeni »neobstoječe«.

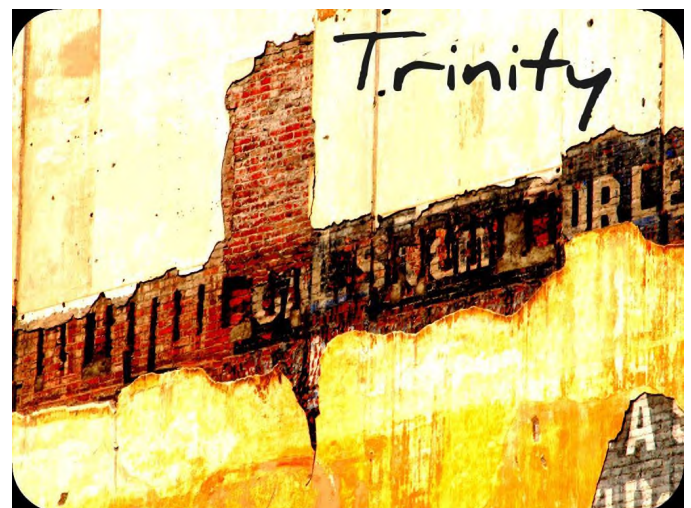
Kljub temu pa ne smemo vpliv »drugih bogov« – tudi če so le navidezne predstave – podcenjevati, kajti iz besede **poleg** izhaja tudi izraz »stranska žena« in »možev tekmeč«. Rad bi videl neko poročeno ženo, ki ne bi napravila nič, če bi mož imel priležnico, ali pa moža, ki bi se nenadoma soočil s tekmečem. Zato beremo: »Kajti ne smeš se priklanjati drugemu bogu, ker je Gospodovo

ime »Ljubosumni, ljubosumen Bog je« (2 Mz 34,14), – ljubosumen na vse, kar stoji **poleg** njega. Bog ne vidi namišljenih stranskih bogov, ampak to, da ti stranski bogovi vplivajo na naše življenje in nas zadržujejo, da ne bi služili njemu, pravemu Bogu, z vsem srcem, z vso dušo in vso močjo.

Cilj »bogov poleg«, ki so »duhovi iz podzemlja« je, da nas zadržijo pred nalogo, ki nam jo je naložil in h kateri nas je poklical Bog. To so lahko hobiji, ki nam kradejo čas, ki bi ga potrebovali, da bi Bogu popolnoma služili. To je lahko kariera, ki nas zadržuje storiti to, kar bi lahko naredili za Boga. To je lahko lenoba, ki ima za vse stvari izgovore in vedno krivi druge, da nekdo duhovno ne zraste. To je lahko zbiralska strast, ki požira denar, ki bi ga lahko vložili v Božje kraljestvo. To je lahko skopost, ki npr. desetino zadrži zase, čeprav pripada Bogu; ne da bi človek vedel, da vara samega sebe, kajti desetina je kakor seme za nov blagoslov. Ti »bogovi poleg« se sicer ne povišujejo nad Bogom, ampak se prilagajajo vsakemu duhu razmer in se postavijo **poleg** Boga in zapeljujejo ljudi s sodobnimi prijemi. Tako nas hromijo, da s svojim časom, z močmi in z denarnimi sredstvi težko služimo samo Bogu. Da bi nas Bog obvaroval pred tem, od nas zahteva, naj nimamo **poleg** njega drugih bogov, kajti ti ne škodijo Bogu, ampak nam samim.

Prevod: Vida Derganc

Vir: Mitternachtsruf 8/2009, rubrika *Beseda iz Jeruzalema*

Pripoved za otroke

ZAKAJ LIPA CVETI ŠELE POLETI

(Mira Grahek)

Si lahko predstavljaš: Jan je star sedem let, pa ima že svoj gozd. In to le nekaj korakov od hiše, v kateri živi s starši in starimi starši. Vsak dan preživi nekaj prostega časa v gozdu, zato pozna vsa drevesa in ve veliko o njih. Zelo vesel je, da se v vročih poletnih dneh lahko zateče v hladen prostor pod bogatimi krošnjami dreves.

Ko sem v nedeljo obiskala Jana in njegovo družino, me je najprej povabil v gozd. V zraku je omamno dišalo in neznansko brenčalo. Ali veš zakaj? V Janovem gozdu je cvetela lipa in v njeni krošnji je kar mrgolelo čebel. Nisem se mogla odtrgati od nje. In da bi obmiroval še Jan, sem mu začela pripovedovati staro zgodbo, ki govori o tem, zakaj lipa cveti šele poleti. Poslušaj jo še ti.

»Pred davnimi, davnimi časi je lipa cvetela zgodaj spomladi, tako kot vsi drugi listavci. Ni imela kakšnih posebnih cvetov, liste pa je imela take, kot jih ima še danes, v obliki srca. To je bilo v časih, ko Jezusa še niso prepoznali. I

deželi, delal kot tesar in poslušal, kaj mu ljudje pripovedujejo. In če mu česa niso povedali, je vseeno vse vedel, kajti videl je v njihova srca. Vsi so ga imeli radi. Mnogi so mu potožili svoje gorje in njegove dobre roke so marsikomu omilile bolečino. Janez, ki je bil že od zgodnjega otroštva njegov najljubši prijatelj, še ni odšel k reki Jordan, da bi pridigal o prihodu nebeškega kraljestva in krščeval ljudi. Bival je v puščavi in prisluškoval Božjemu glasu, ki ga je učil, kaj naj pridiga ljudem. Le včasih je zapustil svojo votlino v skalnatih stenah ob skromnem izviru. Tam je uspevalo nekaj trave, sicer pa so naokrog rasli le trnovi grmiči. Obrodili so različne plodove, s katerimi se je Janez hranil. Tudi divje čebele na robu divjine so mu darovale nekaj svojega medu.

Nekoč se je Janez odpravil v vas, kjer se je pasla živina in so kmetje obdelovali polja in vinograde. Na poti je šel mimo domovanja divjih čebel in jih nagovoril: »Ljube čebele, pogosto ste mi že pomagale in ko se bom jutri vračal tod mimo, vas bom spet zaprosil, da bi mi podarile malo medu. V svoji votlini ga nimam prav nič več.«

Tedaj so čebele zabrenčale okoli njega in zaslišal jih je, kako so tožile: »Vidiš te zelene travnike s pisanimi cvetovi, v katerih najdemo nektar, da lahko iz njega pripravljamo med? Pa slišiš tudi smrt, kako kleplje koso?«

Zares, iz vsake hiše na vasi se je slišal oster, rezek žvenket: klenk, klenk, klenk ...

Janez je dejal čebelam: »Saj veste, da mora biti tako. Sicer pozimi ne bi bilo sena in krave in njihovi telički bi morali stradati.«

Čebele pa so zabrenčale: »Ampak me ne bomo našle ničesar več. Med, ki smo ga pripravile iz cvetov, potrebujemo zase in za svoje čebelje mladiče. Vseeno ti ga bomo dale še čisto malo, ker te dobro poznamo in ker nas imaš rad.«

Zdaj se je Janez razžalostil, ker je na svetu tako, da mora tisti, ki kaj potrebuje, to vedno vzeti drugemu. Travnik bi lahko še dolgo cvetel, a potem ne bi dobili dobrega sena.

Ko je prišel v vas, so ga vsi plašno in spoštljivo pozdravljali, kajti vedeli so, da je pobožen mož, ki živi v samoti in se pogovarja z Bogom. On pa se je komaj zmenil za njihove pozdrave, kar sicer ni bilo v njegovi navadi. Globoko zatopljen v svoje misli je sedel pod bližnjo lipo. Bil je zelo potrtn in tako ni opazil svojega prijatelja, ki je prišel po poti, se ustavil pred njim in ga dolgo opazoval. Šele, ko ga je ogovoril mehak glas: »Janez, zakaj si tako žalosten?«, se je zdrznil kot iz sna, planil na noge in objel Jezusa. Ko sta šla skupaj proti hiši, kjer sta vedela, da ju bodo rade volje prenočili, je Janez Jezusu povedal, kaj je doživel. Med njegove besede pa so se ves čas mešali ostri zvoki klepanja kos. Jezus je položil svojo dlan na prijateljevo ramo in dejal: »Ne bodi žalosten, saj se za vsako stisko najde pomoč.«

Naslednje jutro, ko so vsi še spali, je odšel Jezus k veliki stari lipi. Svoje dobre roke je položil na njeno deblo in se dolgo pomudil ob njej.

Prišlo je poletje in z njim čas žetve. In prišla je jesen, ko je na vinski trti nabreknilo grozdje. Potrgali so ga in stisnili v stiskalnicah. In potem je prišla zima. Mlačeno žito je počivalo v kaščah in ljudje so predli lan in volno, ki so jo dale ovce. Ob koncu leta je prišel Janez k svojemu prijatelju Jezusu in mu prinesel prelep kristal, ki ga je našel v razpoki med skalovjem za votlino. »Podarjam ti ga, saj je tako jasen, čist in plemenit kot tvoja duša,« mu je dejal.

»Tudi jaz imam nekaj posebnega zate, a kaj, boš izvedel za svoj rojstni dan v prihodnjem letu, prej ti tega ne izdam ... Hvala ti za drag kamen!«

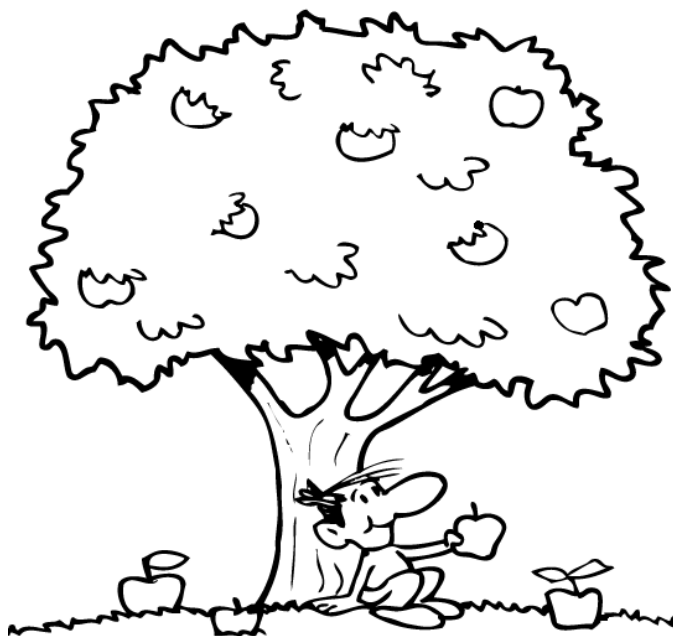
Janez je premišljeval, kakšno naj bi bilo to darilo zanj. Vsi so namreč vedeli, da si ne želi imeti ničesar drugega razen svojega grobega oblačila, pasu in obuvala na nogah.

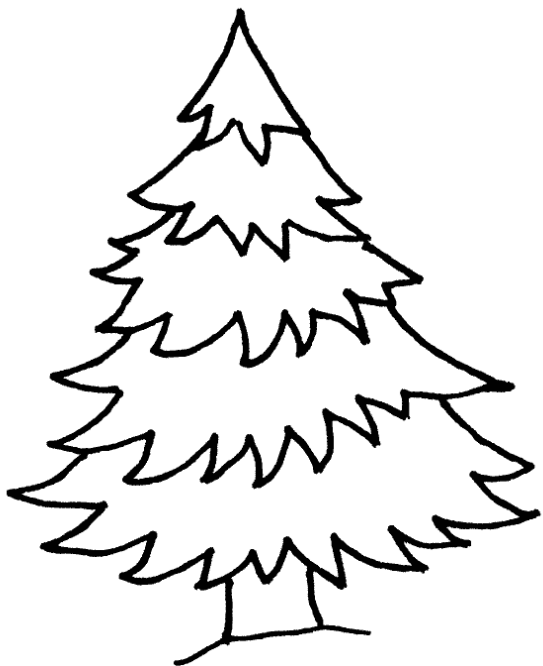
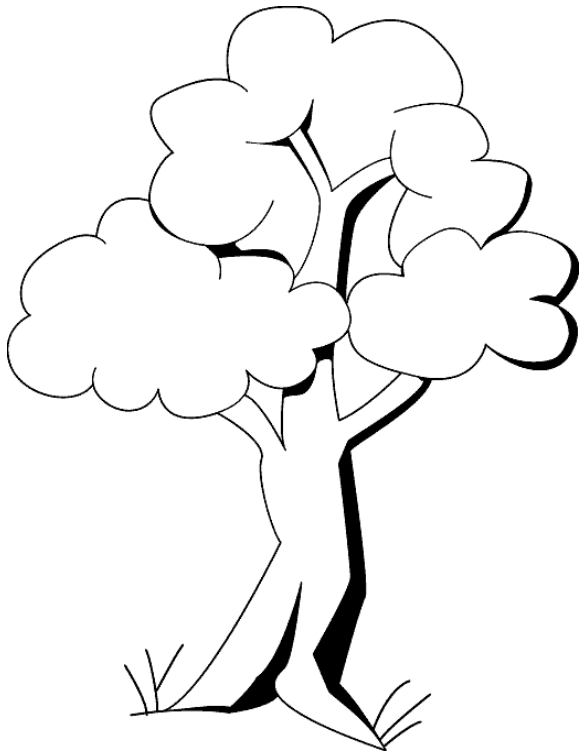
Zima je minila, prišla je pomlad in še preden so hrasti in bresti pognali svoje liste, so se že pričeli razcvetati. Rumene vrbove mačice so pokukale na plan in travniki so ozeleneli. Zgodilo pa se je, da lipe po celi deželi niso hotele vzcveteti. Najprej se druga drevesa niso zmenila za to. Potem pa so se pričela posmehovati: »No, gospa lipa, se še niste naspali? Pomlad je tu.«

Lipa se je naredila, kot da jih ne sliši. Čisto tiho je gnala svoje brstiče, cvetovi pa se niso hoteli pokazati. Potem so jo drevesa pričela grajati: »Za drevo se spodobi, da cveti spomladi, sicer ne bo moglo roditi sadu. Vi pa ste kar naenkrat preleni za kaj takega?!«

Lipa se je razžalostila, spregovorila pa še vedno ni. Nazadnje so drevesa poskusila, da bi ji vzbudila slabo vest: »Saj menda nočete izumreti? Tako lepo drevo ste, celo vaše deblo z vejami je prav tako kot vaši listi – kot eno samo veliko srce. Podvizajte se brž, sicer ne bomo hotela ničesar več slišati o vas!«

Lipa je vztrepetala zaradi takega zasramovanja, vseeno pa v vsej deželi niti ena lipa ni razprla niti enega popka.

In tako so se vsa drevesa odvrnila od lip. Nihče se ni več zmenil zanje. Minili so meseci in končno so vsi pozabili nanje.

Povrnil se je čas cvetočih trat, čas, ko stoji sonce visoko na nebu in se z vseh strani zasliši oster neusmiljen klenk, klenk, klenk ... Čas, ko ponovno klepljejo kose. Vse cvetlice so morale zopet umreti. In napočil je Janezov rojstni dan. Spet je prišel iz samote.

Prejšnji večer je Jezus obiskal lipo. Objel jo je, pritisnil svoje lice k njenemu deblu in ji dejal: »Dobra, draga lipa. Ostala si zvesta in si zaupala moji obljubi. Zdaj smeš vzcveteti in nobeno drugo drevo ne bo cvetelo tako razkošno kot ti.«

Ker se nihče več ni oziral na lipo, tudi nihče ni opazil, da je prepolna majhnih kroglic. Na vsakem stebelcu sta bili po dve kroglici in k njima se je privijal listek. Lipino steblo je spreletelo nekaj takega kot vzdih, vse drobne kroglice so se razprle in na tisoče in tisoče zlatih cvetov je pričelo sijati med zelenim listjem.

Janez je prišel k lipi in napeto pričakoval, kaj bo dobil za rojstni dan. Prijatelj mu je namreč rekel, da bo darilo dobil pri lipi. Že od daleč je zaslišal brenčanje in veter je širil sladek vonj. Še vedno pa ni ničesar opazil. Pod lipo je stal Jezus z dvignjenimi rokami in mu klical: »Janez, poglej svoje darilo za rojstni dan! Lipa cveti zdaj, ko nobeno drevo ne cveti več in tvoje čebele bodo našle polno sladke medicine. Le poglej, Janez, in poslušaj, kako veselo brenčijo!«

Tedaj je Janezovo vedno vase zaprto temno obličje zasijalo, padel je na kolena, zakopal svoj obraz v prijateljevo oblačilo in po licih so mu tekle solze veselja in hvaležnosti.

Tako se je zgodilo, da lipe odtlej cvetijo šele poleti.«

Janu se je zgodba zdela zanimiva.
Kaj pa tebi?
Naslednjič pa ti povem novo.

... in daj nam bolj zdržljiva ušesa, da bomo lahko uživali v glasbi v cerkvi brez bolečin ...

»Pastor, kličem vas, da vam povem, kako lahko izboljšate vaše pridige!«

»Praviš, da si postal navijač ekipe Vitezov, potem ko si bil včasih zaprisežen navijač ekipe Bojevnikov?!
Ja, popolnoma sem prepričan, da ta sprememba, da sedaj navijaš za drugo športno ekipo kot nekoč, ne predstavlja čisto pravega, duhovnega spreobrnjenja!«

»Angel, a imaš morda v načrtu tukaj ostati nekoliko dlje? Samo vprašam.«

»večina ljudi bi uspela v majhnih stvareh,
že jih ne bi ovirale velike ambicije.«

[H. W. Longfellow]

»upanje je kot sonce.

Ko gremo naprej, nam meče sence bremena za hrbet.«

[Samuel Johnson]

»Kdor od začetka ve, kam ga vodi njegova pot,
ne pride daleč.«

[Napoleon Bonaparte]

»upanje v človeškem srcu je podobno plutovini v vodi.

Lahko jo potisnemo na dno,
vendar vedno splava na površje.«

[Alexander Dumas ml.]

»Obeti so odlični, položaj obupen.«

[August Strindberg]

»Majhne napake priznavamo, ker želimo ljudi prepričati,
da nimamo velikih.«

[François de La Rochefoucauld]

»Danes je prvi dan preostanka tvojega življenja.«

[Dale Carnegie]

Vode počitka

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Leto 26, številka 5-6/2010

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47, 8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor:

Peter Golob, dr. Daniel Brkič, Irena Jerman Polenšek,
Mira Grahek, Tabita Jovanovič, Tjaša Golobič

Glavni urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Lektorica: Tabita Jovanovič

Oblikovanje, izbor fotografij in slik: Peter Golob

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47, 8001 Novo mesto
Kontakt: 07/334-13-41, 040/469-749
Elektronski naslov: vode.pocitka.urednik@gmail.com

Grafična priprava:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Tisk:

ŠPES & CO.

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi.
Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za
tisk so brezplačni.

Prostovoljni prispevki za stroške izdelave, tiskanja, distri-
bucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi
na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359,
prejemnik *Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica
27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.*

ISSN (tiskana izdaja): 1855-2854

ISSN (spletna izdaja): 1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v elektronski obliki
na spletni strani Evangeljske cerkve Novo mesto.

Spletna stran Evangeljske cerkve
"Dobrega pastirja" Novo mesto

<http://www.evangeljska-cerkve-nm.si/>

Mir s teboj! Prepusti meni vse svoje skrbi!

Sodniki 19,20

